
MORAVSKÉ POHÁDKY

FRANTIŠKY STRÁNECKÉ

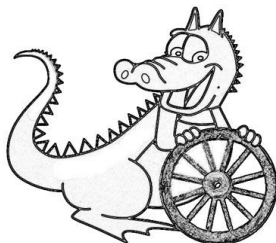
převyprávěl v brněnské hantýrce

Tracht'a

MORAVSKÉ POHÁDKY

FRANTIŠKY STRÁNECKÉ

přeložil do brněnské hantýrky
Jirka Trachtulec alias Tracht'a
2021

Pohádky můžete šířit, upravovat i vylepšovat bez nutnosti mého souhlasu či souhlasu kohokoli jiného.

Pokud u toho uvedete i mé jméno či adresu mých webových stránek www.Jirik.TK.sweb.cz, bude to skvělé. Pokud mně napíšete své připomínky, náměty a názory, budu také rád.

Předmluva

Bylo, nebylo, jednoho inspirativního dne objevil Jura Trachtů knihu Moravských pohádek. Pohodlně se usadil do svého divanu a počal čísti několik znamenitých pohádek od spisovatelky Františky Stránecké. Tato boдрá žena se narodila v druhé polovině devatenáctého století ve Velkém Meziříčí. Byla dcerou purkrabího Františka Všečcky. Se svým manželem procestovala Uhry a Slovácko a společně se na nějaký čas usadili v Brně. Svůj život zasvětila sběru moravských pohádek a folklórních příběhů. Pro tuto činnost byla nazývána moravskou Boženou Němcovou.

Jura objevil řadu zcela nových pohádkových příběhů značného rozsahu. Pro své obšírné popisy pohádkových postav, jejich životních osudů či střetů s nadpřirozenými bytostmi, by autorka mohla býti označovaná spíše jako nová Lojzka Jirásková.

Autor věda, že děti dnešní generace jsou zvyklé číst pouze krátké skazky na displejích svých mobilních přístrojů, počal s proškrtáváním a zkracováním těchto pohádek. Pod jeho perem vznikaly krátké a úderné příběhy s přímou dějovou linií. Záměrně vynechával hrůzyplné pasáže a drastické opisy, jež by mohly snadno rozladit či odradit křehké dětské čtenářské duše.

Každý komprimovaný pohádkový příběh paralelně přeložil do opomíjeného brněnského argotu – hantecu. Krásným a vzletným způsobem tedy nabízí mladé generaci čtenářů poutavé příběhy psané veselým a slovtvorným jazykem. Za tuto práci mu patří obdiv a vřelé poděkování nejen od Brňanů nosících hantec ve svých srdcích.

Za Hantecová sajtnu Ondra Slabý

Moravské pohádky

23 pohádek od Františky Stránecké převyprávěl v brněnské hantýrce Jirka Trachtřa z Brna - Komína.

Není až to tak dlouho, co jsem se seznámil s Moravskými pohádkami od Františky Stránecké. Byly to pro mne nové příběhy, neboť jsem byl odkojen jako většina z nás českými pohádkami.

Moravská spisovatelka a sběratelka příběhů Františka Stránecká žila v druhé polovině devatenáctého století. Narodila se a nějaký čas žila ve Velkém Meziříčí. Pak se přestěhovala do Brna a na nějaký čas i na Uherskohradištsko.

Jednotlivé příběhy byly původně dlouhé, podrobné a s mnoha detaily. V jedné z jejich knih je osm pohádek na pětapadesáti stranách. To by v současné době málokdo četl i v obecné moravštině a natož v brněnštině. A tak jsem z těch pohádek udělal takzvaný "výcuc", aby byly krátké a děj tzv. odsýpal. Vynechal jsem řadu drastických popisů, jako například střeva rozvěšená na plotě, aby se tyto příběhy daly číst i našim dětem a vnukům.

Dílko je určeno dětem, neobsahuje vulgarismy ani „hospodské“ fráze a přirovnání. Překlady jsou občas poněkud kostrbaté, snažil jsem se v nich sledovat hantcový text.

Ilustrace k pohádkám nakreslil můj spolužák ze strážnického gymnázia, malující lékař ortoped v. v. Milan „Stim“ Stzaněk z Veselí nad Moravou.

Jak sceli Janka vogólovat

Na jednom lontě vegetila mutra sólistka s vodrostlym synátorem Jankem. Borec to byl fešné, no s pustevno v bedně. Mutra byla už lajfkó vyšťavená a už by si scela vorazit vod hokny. A tak jedno hókla:

„Poslóché mladé, su už jařinama uondaná, dotahni už do baráku nejakó koc. Sme celkem ve vatě, nemusí bét zazobaná, ale hokna jí musí valit švunkem pod pazórama.“

Voplégr babáče vřbec neprožíval, a tak zaškemral, esi by mu mutra s pátračká po nejaký koc nehelfla. V jejich lontě měly kočeny šajn, jaké je Janek trubka. A tak mu mutra hókla vo Kači ze sósedního lonta. Kači hrnul už nejaké ten jár, neměla fronk ciferník, a tak vo ňu borci neházeli interes. Janek na to celé žhavé kévnul.

V nedělu vyexpedovala mutra Janka do sósedního lonta ke Kači na flák hantecu. Kači se Janek zamlóval, furt držel pec a vona mohla mlet pantem vo sto péro. Dyž házel navrátila, pichla mu do pazóry pugét pro mutru. Janek fukl pugétu do kapsířa a valil na domášov. Dyž to mutra zblikla, šla do vrtule. A hókla, že takové prezent si měl přiheftnót na klóbrc a né naňahňat do kapsířa. Ať si to zapíše za ušiska.

Za tédeň vodlifrovala mutra Janka zaséc za Kačó. Sbalil si s sebó kus špagáta. Zaparkoval tam na celé deň. Dyž chcel valit na domovinu, strčila mu Kača do pazóry vodrostlý kuřisko pro mutru na poledňovó chálku. A tak, jak mutra posledně hókla, přiheftl si špagátiskem kuřisko na klóbrc. Kuřisko zahemžilo perutěma a bylo pali aji s klóbrcem. „Poslóché ty pakine, kuřisko měls pichnót do košála a né na klóbrc,“ mázla vysvětlivku mutra.

Jak chtěli Janka oženit

V jedné vesnici žila vdova se synkem Jankem po pubertě. Kluk to byl hezký, ale s hlavou prázdnou. Matka byla již starší a životem unavená a už by si chtěla odpočinout od práce. A tak jednou řekla:

„Poslyš synku, jsem už stará, přiveď si už do domu nějakou ženskou. Chudí nejsme, nemusí být bohatá, ale práce jí musí jít od ruky.“

Synek neměl s děvčaty skoro žádné zkušenosti, a tak poprosil, zda by mu máti s hledáním dívky nepomohla. V jejich vesnici všechny dívky věděly, jaká je Janek trouba. A tak mu máma řekla o Káči ze sousední vesnice. Káča byla už starší, ale neměla krásnou tvářičku, a tak se o ni mládenci nezajímal. Janek nadšeně souhlasil.

V neděli poslala máma Janka do sousední vesnice ke Káči na kus řeči. Káči se Janek líbil, pořád mlčel a ona mohla kecat o sto šest. Dyž se vracel, dala mu do ruky kytku pro maminku. Janek strčil kytku do kapsy a šel domů. Když to matka viděla, spráskla ruce. A řekla, že takový dar si měl připnout na klobouk a ne nacpat do kapsy. Necht' si to zapamatuje.

Za týden poslala matka Janka zase za Káčou. Vzal si s sebou kus provazu. Zůstal tam celý den. A když se vracel domů, dala mu Káča do ruky větší kuře pro maminku na oběd. A tak, jak to řekla minule matka, přivázal si provazem kuře ke klobouku. Kuře zamávalo křídly a bylo pryč i s kloboukem. „Poslouchej, ty trdlo, kuře jsi měl dát do koše a ne na klobouk,“ vysvětlila matka.

Další nedělu klapal Janek zaséc za Kačó. Tahl s sebó košál. Vod Kači vyfasoval malýho čokla, aby jim aufpasoval vigvam. Pichl ho do košiska, no ve valdně čokl vyhópl aus a vzal roha. „Ty pakine,“ hókla mutra, „čokl se vláčí na špagátě a né v košisku!“

Dyž byl v sósedním lontu posvícenské haldamáš, klapal Janek se špagátem v kapsíru zaséc za Kačó. Ponky tam měli nafólovaný chálkó a Kača mu večír dala pro mutru pečený husisko. Janek ho přimašlil na špagát a tahl ho po hródě na domášov.

V tu ranu k němu naklapali všelijací čokli a kindoši. Čokli brali vzorky z husiska a kindoši se chlámali jak sviňa. Na domášov dotahl Janek akorát dvě kosti.

Po tymto pasovým mumraju nechcela už Kača Janka ani za sviňu zgómnót. Taková kšanda! „Takové lajfkové voltr, bačovala by nám tadyk old gút,“ zaskučela mutra. „Musíme teda hodit pátračku po inší koc.“

Další neděli šel Janek opět za Káčou. Nesl s sebou koš. Od Káče dostal malého psa, aby jim hlídal dům. Dal ho do koše, ale v lese pes vyskočil ven a utekl. "Ty trdlo," řekla matka, "pes se vodí na provaze a ne v košíku."

Když bylo v sousední vesnici posvícení, šel Janek s provazem v kapse zase za káčou. Stoly tam měli plné jídla a Káča mu večer dala pro maminku pečenou husu. Janek ji přivázal na provaz a táhl po zemi k domovu. V tom okamžiku k němu přiběhli různí psi a děti. Psi ukusovali z husy a děcka se jen chechtaly. Domů přinesl Janek akorát dvě kosti.

Po tomto nepříjemném rozruchu nechtěla už Káča Janka ani za nic vidět. Taková ostuda. „Takový životní průšvih, hospodařila by nám tady velmi dobře,“ zanaříkala matka. „Musíme se tedy poohlédnout po jiné dívce.“

Šochtla s kosiskem kmotró

Kubišákova stařka vytláčila datla. Křtiny za futrama a Kubišák né a né splašit kmotra. Nasomroval se aji do sósedních lontů, ale furt nic. Dyž zoncna hupsla za bergle a valil curyk na domášov, natrefil na šochtlu s kosiskem. „Gómu, po čem šmíruješ, a já bysem ti mohla helfnót.“ „A kerá ty si?“ háže Kubišák dotazník. „Su Šochtla, kerá lifruje tlačit mraky.“ A Kubišák jí nato kévl.

Křtiny profřčely a šochtla šplíchla Kubišákovi. „Ty, poslóché, já pro mladýho nemám žádné prézent, no přihraju ti tutok flašu spešl utrěcha. Kemu špricneš kapku na blemcák, vyseká se z každýho chabrusu. No jedna fligna v tem je. Ten marod musí házet leháro v betli. Dyž k němu naklapeš a já budu házet stojku u jeho kopyt, je to v ókeju, a kapkó utrěcha ho mázneš do latě. No dyž budu házet stojku u budky, už mu ani Velké kiloš nehelfne a poklape pod drn.“ Kubišák zahlásil diksona a šochtla se vypařila.

Purkmajstr teho lontu už dlóho klempíroval, a tak k němu Kubišák zabrósil. Vtrukl do šláfcimry, borec byl štajf na betli a šochtla s kosiskem parkovala u habrůvek. Kubišák mu špricl do papule kapku utrěcha a druhé deň byl purkmajstr v lati.

Plkny to brzo roztróbyly a Kubišák měl doktorských kšeftů hafo. Kešeňa se začla fólovat krupicó. Jednó ale króhl chabrus knížeckýho. Jeho poskoci doklapali pro Kubišáka. Dyž ten vtrukl do šláfcimry, zgóml, že šochtla parkuje u budky. Kubišák hodil do placu: „Tadyk už muže helfnót akorát Velké kiloš, takovéto chabrus vykvaltovat aus já negómu.“ No stařka vod knížeckého škemrala a škemrala, házela fest slibovačku. A tak se nechal Kubišák ukecat a vygómal flignu. Štyri borci bafli betlu s knížeckým a zmákli s ňó čelem vzad. Kubišák špricl kapku utrěcha na jeho blemcák a vysmáté jak lečo klapal na domášov.

Smrtka kmotrou

Kubova manželka porodila dítě. Křtiny za dveřma a Kuba ne a ne sehnat kmotra. Navštívil i sousední vesnice, ale pořád nic. Když zapadlo slunce a vracel se domů, potkal smrtku. „Vím, co hledáš, a mohla bych ti pomoci.“ „A kdo jsi?“ ptá se Kuba. „Jsem ta, která odvádí z tohoto světa nahoru.“ A Kuba souhlasil.

Křtiny proběhly a smrtka řekla Kubovi. „Poslyš, já nemám pro mladého žádný dar, ale dám ti tuto láhev speciálního lektvaru. Komu kápneš kapku na jazyk, uzdraví se z každé nemoci. Ale má to jednu podmínku. Nemocný musí ležet v posteli. Když k němu přijdeš a já budu stát u jeho nohou, je to v pořádku, a kapkou lektvaru ho dáš do pořádku. Ale když budu stát u hlavy, už mu ani Bůh nepomůže a zemře.“ Kuba poděkoval a smrtka zmizela.

Starosta oné vesnice už dlouho postonával, a tak k němu Kuba zašel. Vešel do místnosti, muž byl ztuhlý na posteli a smrtka s kosou stála u nohou. Kuba mu stříkl do pusy kapku lektvaru a druhý den byl starosta v pořádku.

Kleветnice to brzy rozhlásily a Kuba měl doktorských prací spoustu. Peněženka se začala plnit penězi. Jednou ale onemocněl kníže. Jeho služební přišli pro Kubu. Když ten vešel do místnosti, uviděl, že smrtka stojí u hlavy. Kuba řekl: „Tady může pomoci jen Bůh, takovou nemoc uzdravit neumím.“ Ale manželka knížete prosila a prosila a slibovala hory doly. A tak se nechal Kuba přemluvit a vymyslel lest. Čtyři muži popadli postel s knížetem a otočili ji. Kuby stříkl na jeho jazyk lektvar a spokojeně šel domů.

Na štrece k domovině už házela čekačku šochtla. „Nemakals, jak sme se dohantýrovali. A tak čenžls knížeckýho zdravsona za svýho. Jeho šlusové vál byl vinšovanec Velkýho kiloša. Knížecké bude v lati no a ty povalíš tlačit mraky za ně.“

Už večír sedl na Kubišáka těžké chabrus. Ešče našrajbčil šlusové cunt a kindoši museli máznót slibůvku, že budó v lajfce hrnót dycky enom podle lajny. A potym vodklapal na nebeské čundr.

Na cestě k domovu už čekala smrt. „Nepracoval jsi tak, jak jsme se dohodli. A tak vyměnil jsi zdraví knížete za zdraví své. Jeho konec byl Božím přáním. Kníže bude v pořádku a ty půjdeš z tohoto svět nahoru.“

Už večer Kuba vážně onemocněl. Ještě stačil napsat poslední vůli a děti museli slíbit, že budou v životě vždy držet slovo a dodržovat předpisy. A pak odešel na nebeskou pouť.

Kódl na vizitě v rajskej valdně

Kódl byl máznót zvadlo na posvícenské haldamáš kamošum v sósedním lontě. Večír valil curyk na domášov. Dyž se sunul vokolo fogařskýho plácku, zgóml bloncat borca na šibenici. A jak byl tak vajnošem plusově proladěné, hókl: „A tobě hážu zvadlo taky.“ Vod šibenice to zahlásilo: „Čuju, čuju, doklapu.“

Kódl z toho dostal těžký fedry. Před posvícenskym haldamášem vodklapal za velebáskem, aby mu hodil cunt, jak se s tym má popasovat. „Ten tuháč na beton doklape, dé mu chálku aji glgačku jak všeckém vostatním,“ házel radílka velebásek.

Pasři se slízali a ve finišu doklapan aji tuháč ze šibenice. Byl fronk vošolněné, enom jeho aogle měly ranu jak gule vod váp-niska. Necháloval, neglgal, enom hantýroval se sósedama. Na samé šlus hodil Kódlvi zvadlo na haldamáš k němu.

Velebníček na to Kódlvi hókl, že nemá mět z toho fedry, a na ten haldamáš má vodklapat. A pro sichr mu dal butelu a v ní trochec svatýho vasru.

Kódl teda vodklapal na ten haldamáš. Tuháč už jel číhačku u šibenice. Valili spolem hrubó valdnó až na plac, kde vařila fajnová muzála. Všade hafo trateců. Keřiska a kvitka vokolo nich láčově štyngčily a všade kolem čárovali jungšáli a jungšálky. Hodili lehké klábos aji s nima a aby nedoklapan módru, uškubli si betelný óbrkadlátky z baumálů, kerý pučely kósek vod tama. Cétil se tam betálně, lepšéc, než fišla ve špicovym vasru.

Potym Kódlvi vyhópl v řepě navrátil. Tuháč s nim zaséc klapan v holpecu až k šibenici. Kódl potym kvaltoval na domášov, no co to? Házel diviznu, že jejich lont je náké inčí, než dyž vodklapan. Nekery baráky měly novodurovó fasádu, iný byly rozvalený a nekery zaséc novátor zbastlený.

Karel na návštěvě v raijské zahradě

Karel byl pozvat na posvícenskou oslavu kamarády ze sousední vesnice. Večer se vracel domů. Když procházel kolem popravčího místa, uviděl muže houpajícího se na šibenici. A jak byl díky vínu pozitivně naladěný, řekl: „A tebe zvu také.“ A od šibenice se ozvalo: „Slyším a přijdu.“

„Karel z toho dostal strach. Před posvícenskou oslavou zašel za farářem, aby mu dal radu, jak se s tím má vyrovnat. „Ten mrtvý určitě přijde, dej mu jídlo i pití jako všem ostatním,“ radil farář.

Návštěvníci přicházeli a nakonec přišel i mrtvý ze šibenice. Byl hezky oblečený, jen jeho oči vypadaly jako koule natřené vápnem. Nejedl, nepil, jen rozmlouval se sousedy. Na závěr pozval Karla na oslavu k němu.

Farář na to Karlovi řekl, že nemá mít z toho strach, a na tu oslavu má jít. A pro jistotu mu dal lahvičku a v ní trochu svěcené vody.

Karel tedy odešel na tu oslavu. Mrtvý už čekal u šibenice. Šli spolu hlubokým lesem až na místo, kde hrála jemná hudba. Všude spousta chodníků. Keře a květiny okolo příjemně voněly a všude kolem se procházeli mladí muži a mladé ženy. Popovídali si i s nimi, a aby nedostali hlad, utrhli si výborné velké švestky ze stromů, které rostly nedaleko odtamtud. Cítil se tam výborně, lépe, než ryba v čerstvé vodě.

Pak si Karel vzpomněl na návrat. Mrtvý jej zase doprovodil až k šibenici. Karel pak spěchal k domovu, ale co to? Divil se, že jejich vesnice je nějaká jiná, než když odešel. Některé domy měly novou omítku, jiné byly zbourané a další zase nově postavené.

Vtrukl do svýho koplína a nahodil těžkó diviznu. Lajfčila tam úplně inčí familka. A ti mu naprášili, co jejich bába s dódó han-týrovali. Asi tak kilojár temu curyk, co hodil páru maník, keré tadyk lajfčil.

Kódl vyjukané jak sysel vodklapal k velebáskovi, aby hodil čuz do sópisky datlů. A velebásek ho tam vystopoval a potem šplíchl: „Než vygómem s purkmajstrem, kde budeš lajfčit a fachčit, dé si něco za žebřík.“ A dotahl z kuchče erteplóvó blču. Dyž si Kódl hodil pár bagrů za žebřík, rozvalilo se jeho štylko na popelisko. Kdo okoštoval rajský óbrkadlátky, nikdá už nemuže dlabat vobyčénské chálku na hródě.

Velebásek popelisko naládoval do škatule. V nedělu po svatý mši ju zahrnul s kostelnickém na krchově pod hródu. Aby Kó-dlova duša byla štont vodklapat na poslední fet v klidesu.

Vešel do svého domku a velmi se divil. Žila tam úplně jiná rodina. A ti mu prozradili, co jejich babička s dědou vyprávěli. Je tomu asi tak sto let, co zmizel muž, který tady žil.

Karel velmi vyjevený odešel k faráři, aby se podíval do matriční knihy. Farář ho tam našel a pak řekl: „Než vymyslíme se starostou, kde budeš žít a pracovat, najez se.“ A přinesl z kuchyně bramborovou polévku. Když Karel spolkl pár lžic, rozpadlo se jeho tělo na popel. Kdo ochutnal rajské švestky, nikdy už nemůže jíst obyčejné jídlo na zemi.

Farář popel nasypal do krabice. V neděli po svaté mši ji zakopali s kostelníkem do země. Aby Karlova duše mohla odejít na poslední cestu v klidu.

Štumédla u vasrmana

Stolařova stařka vodklapala na nebeské čundr a von musel aufpasovat štyry vodlitky. Byla to makačka, a tak vodlifroval néstarší céru Bětulu pali, aby nekde hoknila štumédlo. Bětula vysadila mávačku rodnýmu lontu a brósila přes poliska a valdnu až doklapala k rybecu. Hodila sicnu a solisko se jí vehnalo do auglí.

Z rybeca vysmykoval vasrman a hodil Bětce tázanec, proč šklébi. Dyž hodila do placu své storku, ponókl jí, že muže hoknit u ně. A Bětula teda že jo.

Vasrman bafl do paprče teňónké prygl, migl do vasrovice, v tý se ufachčila fortna a spolem s Bětuló vodsmýkovali do vasrmanskýho kingálstva pod hladinó rybeca. Na lóce tam byl vy-lepené perník láčové pro augle. „Budeš tadyk kochčít a piglovat cimry. Ve frajčasůvce ukusuj lébuňku, akorát do truhle pod fenstrem nesmíš špiznót. Dyž všeko zmákneš v ókeju, šópnu ti na samé šlus špicové prezent.“

A tak Bětula klohnila a šurovala. Akorát tam byla furt na sólovku, ale ináč byla v lébošu. Ve fochách na vandně měl vasrman naštosovaný kakáče se skřidlama. Z nich chytala do ovarů skuhrání, no dyž při makačce zonkčila, nahodily kakáče tichonov.

V nedělu hókla vasrmanovi, že sce vodklapat na mšu do kirchny. Vasrman se naježil a na mšu vysadil stopku. A za tédeň vopáčko.

Služka u vodníka

Truhlářova žena zemřela a on musel vychovávat čtyři děti. Bylo to náročné, a tak poslal nejstarší dceru Bětku pryč, aby někde dělala služku. Bětko opustila rodnou vesnici a šla přes pole a les až přišla k rybníku. Sedla si a slzy se jí vehnaly do očí.

Z rybníka vylezl vodník a ptal se, proč pláče. Když mu pověděla svůj příběh, nabídl jí, že může pracovat u něj. A Bětko souhlasila.

Vodník vzal do ruky tenký klacík, udeřil do vody, v té se udělal průchod (brána) a spolu s Bětkou odešli do vodníkovy království pod hladinou rybníka. Na louce stál krásný domek. „Budeš tady vařit a uklízet pokoje. Ve volném čase, akorát do truhly pod oknem se nesmíš podívat. Když vše dobře zvládneš, dám ti nakonec skvělý dar.“

A tak Bětko vařila a uklízela. Jen tam byla pořád sama, ale jinak byla v pohodě. V policích na stěně měl vodník naskládané hrníčky s pokličkami. Z nich se ozývalo naříkání, ale když si při práci zpívala, byli hrníčky potichu.

V neděli řekla vodníkovi, že chce jít do kostela na mši. Vodník se rozzlobil a mši jí zatrhl. A za týden zase.

Bětuli nešlo do ryngle, co má vasrman zašitý v té truhle pod fenstrem. Jednó ju vodmachlovala. Byly tam teňónký prygle, kerýma vasrman ubóchl fortnu ve vasrovici. Jeden lapla do paprče, migla s něm v luftu, fortna se ufachčila a Bětula hodila rybecu mávačku. Ducháli v hrnkách škemrali, aby je spakovala s sebó. No hodila na ně kakáč.

Doklapala do rodnýho lonta a nekóřila, co jí augle hlásijó. Novodurový koplíny, novodurový jabkoviska aji vincele. A všici kópili hafo jářů do plusu. Doklapala k fotrovýmu koplínu. Vodmachloval brácha. „Zdarec, já su tvoja ségra Bětula.“ Nezbaštil jí to. „Naša ségra vodklapala hoknit štumédlo štrnást jářů temu curyk.“ „Já sem vodklapala teprvá před půl metrem,“ lámala ho Bětula. Brácha se nakrkl, bafl metlu a vypakoval ju pali. Gómal, že je to náká levingston somrkoc.

Bětula naštychovala curyk k rybecu. Vasrman tam už vařil čekárnu. Utopil ju a jejího duchála zamachloval do kakáča pod skřidlu.

Bětce nešlo do hlavy, co má vodník schované v té truhle pod oknem. Jednou ji otevřela. Byly tam tenké klacíky, kterými vodník vytvářel průchod (bránu) ve vodě. Vzala jeden do ruky, švihla s ním do vzduchu, průchod se vytvořil a Bětka rybník opustila.

Přišla do rodné vesnice a nevěřila svým očím. Nové domy, nové jabloňové sady i vinohrady. A všichni zestárli o spoustu let. Přišla k otcovu domu. Otevřel jí bratr. „Ahoj, já jsem tvoje sestra Bětka.“ Nevěřil jí to. „Naše sestra odešla před čtrnácti lety do služby.“ „Já jsem odešla teprve před polovinou měsíce,“ přesvědčovala ho Bětka. Bratr se naštvál, vzal metlu a odehnal ji. Myslel, že je to nějaká nedůvěryhodná žena loudilka.

Bětka se vrátila zpět k rybníku. Vodník tam už čekal. Utopil ji a její duši zavřel do hrníčku pod pokličku.

Špicová medicina

Na lontě lajfčil borec se stařkó. A dyž měli asi tak štyři pětky járů na tachálu a kindoši byli z koplína pali, začla stařka prudit kvulivá šelijakém kravinám. A tak borec začl razit častěc do putyky než se stařkó do betle. A dycky dyž doklapal nakóřené, kópila stařka průplesk. Stařku to žralo a ani modlená nehelfla.

Ve valdně za sósedním lontem vegetil póstevňál, keré kóřil kurýrovat štylko aji chmurky. Jedno se stařka rozkévala a vodklapala do póstevňálský pastóšky. Póstevňál nastražil ovary na její plky a chmurky, potem vyštrachal lampu spešl vasrovice a hókl: „Dyž doklape staré z putyky, lokneš si hlta tétok vasrůvky, ale nezhltněš ju. Necháš ju za škraňama tak dlóho, dokád' se staré nehodí do klidesu.“

Stařka vasrovicu prubla a spešl vasrovica fachčila. Staré nešplíchl ani ň, shodil šlupky a zagróňal. No za metr byla spešl vasrovica pali. Stařka zaséc naklapala k póstevňálovi a zaséc vyfasovala lampu vasrovice. Byla v lébošu, do koplína naklapal curyk radovanec. Vodcmrndla trochec spešl vasrovice aji kámoškám a všekém to fachčilo.

Dyž doklapala do valdny pro další lampu, zahlásil póstevňál: „Takové spešl vasr je aji ve vašem lontě ve studníru na rynku.“ Stařka mu to ale nezbaštila a škemrala vasrovicu vod ně. „Fajn,“ nahodil póstevňál rohlík. „Vode dneška mě zacáluješ za každó lampu zlatku.“ Stařka to vodkévla, vysolila zlatku a plusově proladěná vodklapala na domášov.

Hláška vo spešl vasrůvce vod póstevňála valila luftem do nečítaně lontů. A všici byli v lébošu, baby nefachčily můru a borci zaséc lapli slinu na lupotechnu. A póstevňál fasoval zlatku za zlatkó a mohl helfrovat švorcovém.

Zázračná medicína

Na vesnici žil muž s manželkou. Když měli asi čtyřicet let a děti byly z domu pryč, začala se manželka zlobit kvůli nepodstatným maličkostem. A tak muž chodil častěji do hospody než s ženou do postele. A vždy když přišel připitý, dostala manželka pár facek. Ženu to štvalo a ani modlitba nepomáhala.

V lese za sousední vesnicí žil poustevník, který uměl léčit tělo i strasti. Jednou se žena odhodlala a odešla do poustevny. Poustevník vyslechl její stesky a strasti, pak vyndal láhev speciální vody a řekl: „Když přijde muž z hospody, napiješ se hlt této vody, ale nespolkneš ji. Necháš ji v puse tak dlouho, dokud se manžel neuklidní.“

Manželka vodu vyzkoušela a speciální voda fungovala. Manžel neřekl ani ň, vysvlekl se a usnul. Ale za měsíc byla speciální voda pryč. Žena opět zašla k poustevníkovi a znovu dostala láhev vody. Byla spokojena, do domku se vrátila zpět radost. Odlila trochu speciální vody i kamarádkám a všem to fungovalo.

Když přišla do lesa pro další vodu, poustevník řekl: „Taková speciální voda je i ve vaší vesnici ve studni na návsi.“ Žena mu to ale nevěřila a žádala vodu od něj. „Dobře,“ usmál se poustevník. „Ode dneška mi zaplatíš za každou láhev zlatku.“ Žena souhlasila, zaplatila zlatku a spokojená odešla domů.

Zpráva o speciální vodě od poustevníka se roznesla do spousty vesnic. A všichni byli spokojeni, ženské nedělaly scény a chlapi zase dostali chuť na sex. A poustevník dostával zlatku za zlatkou a mohl pomáhat chudým.

Kózelné krygl

Hnojař Kódl zkasíroval po fotrovi malé koplín a sajtnu stračen. No nebyl to žádné škrt'a, no ani betálné bača, a tak každé metr vodtahl jednu kravku střelit flajšmanům do štatlu. Dyž klapal s tó finišovó, natrefil na štrece ve valdně jařinama unavenýho choroša. „Kam valíš s tó stračenó?“ hodil choroš dotazník. „Střelit ju do štatlu.“ „A nečenžl bys ju za tentok krygl?“ „Si děláš čurinu, stračenu za krygl.“ „No počké, to je kózelné krygl. Dyž ho pichneš na ponk a pípneš, že si vinšuješ chálku a glgačku, budeš mět chálko a glgačko nafólované ten ponk.“ Kódl teda že jo, sbalil krygl a valil na domášov.

Krygl šlapal jak raky ze Švajcu. Chálky a glgačky měli hafo, no krupicu na hadry, kšíř a podobný cajky žádnó. A tak Kódl vygómal, že by mohl krygl čenžnót knížeckýmu za novodurové koplín a sajtnu sviní a stračen. Knížecké byl z krygla celé paf a čenžnul ho za hrubé grunt s polama a sajtnó sviní a stračen. No Kódl byl mičurin aji bača na baterky, a tak svině se stařkó zaséc schálovali a stračeny vodtahali do štatlu. Dyž klapal s tó finišovó, natrefil na štrece ve valdně zaséc na teho choroša.

„Kam valíš s tó stračenó,“ hodil rasken dotazník. „Střelit ju do štatlu.“ „A kolik máš ešče stračen?“ „Totok je finišová. Ty, nečenžl bys ju zaséc za nějaké kózelné krygl?“ „No, muže byt. Tadyk máš novodurové krygl. A k temu ti ešče vrznu písčalku. Až budeš mět všeckyho dost', tak na ňu zapiščíš,“ hókl rasken a vzal aji se stračenó dráhu.

Dyž ale Kódl na domášově šópl krygl na ponk a zahlásil, že si vinšuje chálku a glgačku, vyhóply z kryglu dva prygle a Kódl se stařkó dostali fest nakládačku. Až za dlóho se mu rožlo v budce a zapiščel na písčalku. Prygle se vypařily.

Kódl napadla další fligna. Vodklapal za knížeckém a čenžnul mu ten novodurové krygl za ten altové. A k tomu vyškemral ešče jeden koplín a další sajtnu sviní a stračen.

Kouzelný pohár

Zemědělec Karel zdědil po otci malý domek a stádo krav. Nebyl to žádný šetřílek, ale ani skvělý hospodář, a tak každý měsíc odvedl jednu krávu prodat řezníkům do města. Když šel s tou poslední, potkal na cestě v lese starého muže. „Kam jdeš s tou krávou?“ ptal se stařec. „Prodat ji do města.“ „A nevyměnil bys mi ji za tento pohár?“ „Děláš si legraci, krávu za pohár.“ „No počkej, to je kouzelný pohár. Když ho dáš na stůl a řekneš, že si přeješ jídlo a pití, budeš mít jídlem a pitím zaplněný ten stůl.“ Karel souhlasil, vzal pohár a šel domů.

Pohár fungoval skvěle. Jídla a pití měli spoustu, ale peníze na jídlo, nádobí a podobné věci žádné. A tak Karel vymyslel, že by mohl pohár vyměnit u knížete na nový domek a stádo prasat a krav. Kníže byl z poháru celý pryč a vyměnil jej za velké hospodářství a poli a stádem prasat a krav. Ale Karel byl pěstitel a chovatel k ničemu, a tak prasata s manželkou zase snědli a krávy postupně odvedli do města. Když šel s tou poslední, potkal na cestě v lese zase toho starce.

„Kam jdeš s tou krávou?“ ptal se stařec. „Prodat ji do města.“ „A kolik máš ještě krav?“ „Toto je poslední. Ty, nevyměnil bys mi ji zase za nějaký kouzelný pohár?“ „No proč ne. Tady máš nový pohár. A k němu ti přidám ještě píšťalku. Až budeš mít všeho dost, tak na ni pískneš,“ řekl stařec a odešel.

Když ale doma dal Karel pohár na stůl a řekl, že si přeje jídlo a pití, vyskočily z poháru dva klacky a Karel s manželkou dostali pořádný výprask. Až za dlouho se mu rozsvítilo v hlavě a zapískal na píšťalku. Klacky zmizely.

Karla napadla další mazanost. Odešel ke knížeti a vyměnil mu ten nový pohár za ten původní. A k tomu z něj ještě vymámil další domek a další stádo prasat a krav.

Dyž ale knížecké prubl novodurové krygl na dalším rautu, házel těžkó diviznu. Z kryglu vyhóplo mrtě pryglů a knížecká sajtna dostala fest nakládačku. Asi tak za hod'ku Kódl zapiščel a prygle se hodily do klidesu. Knížecké byl fest nakrklé, no měl z Kódlu fedry. Kódl sbalil voba krygle a vodklapal na domášov.

A potym se stařkó splášili pálený poskoky a všici do grče špicově bačovali na tym novodurovym koplínu, žádnó zvěřinu do štatlu k flajšmonovi už netahali a měli se všici old.

Když ale kníže vyzkoušel nový pohár na dalším hodokvasu, velmi se podivil. Z poháru vyskočila spousta klacků a knížecí družina dostala pořádný výprask. Asi tak za hodinu Karel zapískal na píšťalku a klacky svou práci skončily. Kníže byl velmi nazlobený, ale měl z Karla strach. Karel vzal oba poháry a odešel domů.

Pak s ženou sehnali chytré pomocníky a všichni společně dobře hospodařili v tom novém domku, žádné zvířata už k řezníkům nevodili a měli se dobře.

Jak čertisko scel špilčit na gajgle

Mezi lontama byla vypláclá putyka, v kerý nikdo netočil bahno ani nekochčil chálku. Von v ní vegetil snád' nejaké duchál. Dyž se tam nekdo scel vydurchčit, vypařil se a už ho nikdá nikdo nezgóml. Hospocké měl malé koplín kósek vocad' a všeckém hókal, aby tam rači ani nenasésli.

Jedno valil vokolo učitelské Žanek. A že prubne vygómat, vo co tam de. Néprv si putyku vočíhl. V šenku zmerčil betálné trám. V něm byla ufachčená pětka lochen tak akorát pro kolky na pazóře. Vedlevá na ponku házely tympl holcnový klinec a sekýra.

„Hmm, totok se mně muže ešče šiknót,“ hókl si Žanek pod fítku.

Po věci vodklapal do tý vopuštěný putyky. Sbalil s sebó gajgle, vandlík vorglů na chálku, lampu vajnoša, butelu svatýho vasru a svató křidu. Usalašil se v šenku, chvílec lóskal vorgle, chvílec vařil na gajgle.

Dyž raky vodrumplovaly novodurové deň, břínkl ho do ovarů festovný bugr. Rozmachlovaly se futra a do šenku vtrukl čertisko. No Žanek imrvére špilčil.

„Betálně špilčíš, chcel by sem špilčit taky tak. Je to makačka na kolky?“

„Esi sceš, natlačím ti do štrycle ten správné grif.“

„Jasnačka,“ hókl čertisko a natahoval paprče po gajglách.

„Tak fofrem to nezmákneš, v prvé lajně musíš mět fajnový kolky. Na to máme tentok fórichtung. Divé, do tych lochen pichneš na chvílec kolky a já ti je pošteluju do fajnova.“

Čertisko, ten pakin, pichl kolky do lochen v trámu a Žanek frkl ke každému kolku jeden klinec. Potem do všeckých klinců migl sekýró. Čertisko zaskučel:

Jak chtěl čert hrát na housle

Mezi vesnicemi stála hospoda, ve který nikdo netočil pivo ani nevařil jídlo. Ono se v ní snad usadil nějaký duch. Když se tam chtěl někdo vyspat, zmizel a již jej nikdo nespatriil. Hospodský měl malou chaloupku nedaleko odsud a všem říkal, aby tam raději ani nenahlédli.

Jednou šel okolo učitel Jan. A že zkusí zjistit, o co tam jde. Nejprve si hospodu prohlédl. Ve výčepu uviděl pořádný trám. V něm bylo udělaných pět děr tak akorát na prsty na ruce. Vedle stolu ležely dřevěné kolíky a sekera.

„Hm, toto se mi může ještě hodit,“ řekl si pod nos

Po večeri odešel do té opuštěné hospody. Vzal s sebou housle, misku ořechů na jídlo, láhev vína, skleničku svěcené vody a posvěcenou křidu. Usadil se ve výčepu, chvíli louskal ořechy, chvíli hrál na housle.

Když hodiny odbily půlnoc, uslyšel silný rámus. Otevřely se dveře a do výčepu vstoupil čert. Ale Jan stále hrál.

„Krásně hraješ, chtěl bych také tak hrát. Je to náročné na prsty?“

„Jestli chceš, natluču ti do hlavy ten správný postup.“

„Samozřejmě,“ řekl čert a natahoval ruce po houslích.

„Tak rychle to nepůjde, předně musíš mít jemné prsty. Na to máme tento přípravek. Podívej, do těch děr strčíš na chvíli prsty a já ti je zjemním.“

Naivní čert strčil prsty do děr v trámu a Jan přidal ke každému prostu jeden kolík. A potom všechny zatloukl sekerou. Čert zaječel:

„Zmálks to na levačku, kolky só bolavý a ešče mě z teho rum-
pluje v budce, to snáď neskósnu!“

„Skósneš a ešče kópíš nášup,“ hókl Žanek.

Vzal prygl a čertisku řacky naklepal krupón. Potem lapl do
paprče svató křidu a načmrndal vokolo čertiska kolco. Dycky
dyž začal čertisko fachčít melu, vysadil mu Žanek bubeníka.
Čertisko vařil slibotechnu, že tadyk už nikdá strašit nebude, no
Žanek ho měl na salámu.

„Teď scu šlofčít, né abys mě hodil budějovice.“

Čertisko stahl vocas mezi vanilky a Žanek šlofčil až do výlezu
zoncny. Čertisko zaséc skuhral, škemral a vařil slibotechnu, no
Žanek mu vrzl ešče pár pecek navrch. A dyž ho pošpricoval
svatém vasrem, vypařil se rohatec a enem těžká rychna po něm
zvostala.

Hospocké hodil Žankovi děkovačku. Na putyce zmákl generál-
ku a velebníček mu ju pro sichr vyšpricoval svató vasrůvkó.
Vegetili tam ze stařkó ešče hafo jářů. V klidesu kochčili a točili
škopky. Rohaté už nikdá nenaštychoval curyk. Dyž peklisko
hodí na neco slibůvku, tak to taky ubóchne.

„Udělalš to špatně, prsty bolí a ještě mne z toho bolí hlava, já to snad nevydržím!“

„Vydržíš a ještě dostaneš přídavek,“ řekl Jan.

Vzal klacek a čertovi pořádně vyprášil kožich. Potom vzal posvěcenou křidu a nakreslil kolem čerta kruh. Vždy, když začal čert vyvádět, dostal od Jana nářez. Čert sliboval, že už tu nikdy strašit nebude, ale Jan na něj kašlal.

„Teď chci spát, ne abys mne budil.“

Čert stáhl ocas mezi nohy a Jan spal až do východu slunce. Čert opět naříkal, prosil a sliboval, ale Jan mu přidal ještě pár ran. A když ho polil svěcenou vodou, zmizel a jen pořádný smrad po něm zůstal.

Hospodský Janovi děkoval. Hospodu dal do pořádku a farář mu ji pro jistotu vykropil svěcenou vodou. Žili tam s ženou ještě hodně let. Rohatý se už nikdy nevrátil. Když peklo něco slíbí, tak to taky splní.

Pekelné šamstr

Mutra měla fešný céru Jitunu. Nevegetili šak ve vatě, a tak na Jitunu nepoštěli borci sladký sliny. Za borkama s levým kšteltem brósili nabiječi, no Jituna furt nic. Jedno zaskuhrala: „Než takto vegetit, to ať si pro mě doklape borec z pekliska.“ Mutra céru zpucovala za ty kydy, no s krojcem po funusu.

Druhé deň zblíkla Jituna u rybeca fešnýho borca, keré s ňó potem krótil tajm a večír s ňó došpacíroval až na domášov. No jak testnót, esi je to dobrman nebo krén čertisko? Kostelnické dal tentok cunt: „Přimašli mu teňónké špagát za čapu a hoď sledovanec, kam poklape.“ Jituna to zmákla. Špagát hlásil koncovku v špehýrce do jařinama vylágrovaný kirchny vyplácly v hrubý valdně. Jituna tam valila hodit voko a zmerčila čertisko, jak vyvaluje holé čestr na svaté ponk.

Dyž za ňó mórgen čertisko doklapal, hodil dotazník: „Koc moja, tys mě špizovala. Cos v tý kirchně zmerčila?“ „Nešpizovala, v betlířu sem gróňala,“ vařila na to Jituna. „Dyž nehókneš rovinu, zagrebujes do sna.“ „Esi to sce Velké kiloš, tak zagrebuj.“ A šecker se semlelo tak, jak dyby na tuty zagrebovala.

Na fleku její věčný chrupny vyhóplo z hródy laláčový pópě. Valil vokolo zemanské, zmerčil to pópě, uškubl ho, vodtahl na domášov a pichl ho do amfóry na chálkové ponk. No dyž hodil sicnu k chálce, zalomil, a dyž vodmachloval aogle, polovica chálky byla pali. A druhé deň repete. Třetí deň se zašil dynstmon za šraňk a házel špiz. Dyž zemanské zalomil, převexlovalo se pópě ve fešný holó koc, kerá začla chálovat. Dýnstmon vyhučel ze skovky a rozflákl amfóru, aby koc nebyla štond naštychovat curyk.

Pekelný milenec

Matka měla krásnou dceru Jitku. Nebyli však bohatí, a tak se Jitce mládenci nedvořili. Za dívkama s nehezkým obličejem chodili milenci, ale Jitka stále nic. Jednou zanaříkala: „Než takto žít, to ať si pro mne přijde nápadník z pekla.“ Matka dceři vynadala, ale s křížkem po funuse.

Druhý den uviděla Jitka u rybníka hezkého mládence, který s ní pak trávil čas a večer s ní přišel až domů. Ale jak zjistit, zda je to dobrák nebo zlý čert? Kostelník dal tuto radu: „Přivaž mu tenoučký provázek za nohu a sleduj, kam půjde.“ Jitka to udělala. Provaz končil v kukátku do léty poškozeného kostela stojícího v hlubokém lese. Jitka pospíchala se tam podívat a uviděla čerta, jak vystrkuje nahý zadek na oltář.

Když za ní ráno čert přišel, ptal se: „Milá moje, tys mne sledovala. Cos v tom kostele viděla?“ „Nesledovala, v posteli jsem spala,“ odpověděla Jitka. „Když neřekneš pravdu, zemřeš.“ „Jestli je to vůle Boží, tak umřu.“ A vše se událo tak, jakoby skutečně umřela.

Na místě jejího věčného odpočinku vyrostlo krásné poupě. Jel okolo zeman, uviděl poupě, utrl ho, přivezl domů a dal do vázy na jídelní stůl. Ale když se posadil k jídlu, usnul, a když se probudil, polovina jídla byla pryč. A druhý den totéž. Třetí den se schoval sluha za skříň a hlídal. Když zeman usnul, proměnilo se poupě v krásnou nahou dívku, která začala jíst. Sluha vyběhl z úkrytu a rozbil vázu, aby se dívka nemohla vrátit zpět.

Jituna šplíchla svó storku zemanskýmu. A taky mu hókla, že dyby vyplachtila ze zámošu aus, čertisko by ju sejmul. Zeman-ské ju nechal vegetit v zámošu a za ňáké čásek se do ní za-bóchl. A byla gólka. Za jár vyklopila Jituna synátora a vegetili spolem v lébošu. Aby ufachčili radovanec Velkýmu kilošovi a nakrkli čertisko, dali borca študýrovat velebáskem.

Dyž měl synátor vodslóžit svó v lajně prvó mšu, škemral u mutry, esi by do kirchny nevodklapala s nim. Ze zámošu do kirchny to byl enom krpaté štykl štreky. Jituna lapla bílé přeliv, no nahodila slibůvku, že teda jo. Pošpricovali ju pro zichr svatým vasrem, no čertisko už vařil čekačku. A dyž se vybatolila ze zámošu aus, gafl ju a vodtahl do pekliška.

Jitka vylíčila svůj příběh zemanovi. A také mu řekla, že kdyby vyšla ze zámku ven, čert by ji zabil. Zeman ji nechal žít v zámku a za nějaký čas se do ní zamiloval. A byla svatba. Za rok porodila Jitka syna a žili spolu ve spokojenosti. Aby udělali radost Pánubohu a naštváli čerta, nechali syna vystudovat knězem.

Když měl syn odsloužit svou první mši, prosil matku, zda by do kostela nešla s ním. Ze zámku do kostela to byl jenom malý kousek cesty. Jitka zbledla, ale slíbila, že ano. Pokropili ji svěcenou vodou, ale čert již čekal. A když vyšla ze zámku ven, popadl ji a odnesl do pekla.

Šmémon Jura

Jednó Jura zapadl do putyky, hodil šenkýřovi somr vo vobědovó chálku, hnedkajc zacáloval a hodil sedlo za ponk. Dyž docháloval, štrngl baldovicó vo topr a hókl: „Kolik ešče zalepím?“ A fýra knajpy zahlásil, že už nic.

Dva lonťácký vataři to zapsali. A dyž Jura vysmahl z putyky aus, klapali za ním. Ten hodil stopku v druhý putyce. Hókl si vo škopek, hnedkajc zacáloval a hodil sedlo za ponk. Dyž škopek vykřópl, štrngl baldovicó vo topr a hókl: „Kolik ešče zalepím?“ A fýra knajpy zaséc zahlásil, že nic.

Lonťácký vataři hodili Jurovi tázenec, eši by jim topr a baldu nestřelil. „Jasnačka že střelím,“ zalochčil se Jura, „za kilo zlatých.“ To byl těžké ranec, no vataři ho Jurovi vysolili a tumlovali to putyky.

Ufachčili vobědnávku a fest se nafutrovali. Potym jeden z nich štrngl baldovicó vo topr a hókl: „Heróbr, kolik lepíme?“ A fýra knajpy zahlásil, že dvě zlatky. Prvé vatař čučel jak péro z divanu a hókl temu druhýmu, ať to taky prubne. Druhé hodil topr na svó budku, taky vo ně štrngl baldovicó a hókl: „Kolik ted'kajc lepíme?“ A fýra knajpy zaséc zahlásil, že dvě zlatky. Narklí vataři zacálovali a razili štychovat Juru, že mu to dajó sežrat.

Vyhmátli ho na domášově. Dyž je zmerkl, hópl na betlu a začl flignit tuháča. Jurova stařka vatařům vodmachlovala a zahlásila, že Jura před chvíló natahl brka. „Dybych tak měla jeho baldovicu, vtahla bych ho curyk do lajfu.“ „Tadyk je tá baldovica,“ zavařili vataři. Stařka lapla baldovicu a flákla Juru. Ten hekl. Flákla ešče jednó a Jura zahemžil štylkem. Flákla ešče jednó, Jura vyhópl z betle a házel děkovanec tym baldom, že ho vtahli curyk do lajfu.

Podvodník Jura

Jednou Jura zašel do hospody, objednal si u výčepního oběd, hned zaplatil a sedl si za stůl. Když dojedl, klepnul holí do klobouku a řekl: „Kolik ještě platím?“ A vrchní řekl, že už nic.

Dva vesničtí boháči si toho všimli. A když Jura opustil hospodu, šli za ním. Ten se staval ve druhé hospodě. Řekl si o pivo, hned zaplatil a sedl si za stůl. Když pivo vypil, klepnul holí do klobouku a řekl: „Kolik ještě platím?“ A vrchní opět řekl, že už nic.

Vesničtí boháči se zeptali Jury, jestli by jim ten klobouk a hůl neprodal. „Samozřejmě že prodám,“ zasmál se Jura, „za sto zlatých.“ To bylo hodně peněz, ale boháči je Jurovi dali a spěchali do hospody.

Objednali si a pořádně se najedli. Potom jeden z nich klepnul holí do klobouku a řekl: „Pane vrchní, kolik platíme?“ A vrchní řekl, že dvě zlatky. První boháč na to udiveně hleděl a řekl tomu druhému, ať to zkusí taky. Druhý nasadil klobouk na svou hlavu, také do něj klepnul holí a řekl: „Pane vrchní, kolik teď platíme?“ A vrchní zase odpověděl, že dvě zlatky. Naštvaní boháči zaplatili a začali dohánět Juru, že mu dají co proto.

Objevili ho až doma. Když je uviděl, lehl si do postele a začal dělat mrtvého. Jurova manželka boháčům otevřela a oznámila jim, že Jura před chvílí umřel. „Kdybych tak měla jeho hůl, tak bych ho oživila.“ „Tady je ta hůl,“ řekli boháči. Žena vzala hůl a udeřila Juru. Ten zasténal. Udeřila ještě jednou a Jura pohnul tělem. Udeřila ještě jednou a Jura vyskočil z postele a děkoval těm hlupákům, že ho oživil.

Lonťácký vataři z teho byli tak vyštajfčení, že se jim prodrbaný zlatky vytrósily z budky. A valili curyk na domášov. U zámoša im dynstmani prolátli, že baronica natahla brka. „Pro nás brnkačka, my ju naštychujem curyk do lajfky.“ Flákli baronicu párkrát baldovicó, no akorát jí rozhodili sandál. Baronskýho to fest nakrklo a nechal ty pakiny písknót na tři metry do kameňa. Dyž je z kameňa vymachtovali, chceli néprv na Juru vystartovat. No lapli fedry, že by zaséc hópli na nákové jeho levotu.

Vesničtí boháči z toho byli tak zkoprnělí, že na vyhozené zlatky zapomněli. A vraceli se zpět domů. U zámku jim služebníci prozradili, že zemřela baronka. „Pro nás maličkost, my ji oživíme.“ Praštili ji několikrát holí, ale akorát jí rozbili obličej. Baron se naštvál a nechal ty trouby na tři měsíce dát do vězení. Když je z vězení vypakovali, chtěli si to nejprve s Jurou vyřídit. Ale dostali strach, že by zase naletěli na nějaký jeho podvod.

Žgrd kaufman

Jednó vónčil ve štatlu žgrd kaufman. Šulil kunčofy a fachčil šelijaký čurymury fligny, aby byl von zazobané jak syslůš a u vostatních kaufmenů házela sicnu nedařba.

Dyž hrnul štyry pětky jářů, króhl ho chabrus a za pár metrů valil pod drn. Na funus doklapalo hafo lidí. Všici házeli rado-
vanec, že teho žgrda vyšópl Velké kiloš vod válu.

Jeho synátor Peťan se nasáčkoval do koplínu s kvelbem a scel kšeftovat na férovku. No v kšeftu začl póstět můru náké duchál. Dycky dyž raky vodrumplovaly novodurové deň, ufachčil tam festovní bugr. A tak Peťan dycky večír vodklapal do kěru k ségře a v novodurové deň naštychoval curyk.

Jednó valil vokolo tovaryšské. Peťan mu naprášil, jaké le-
vingston se sfachčil v jeho kvebu. Tovaryšské hókl, ať si z teho nefachčí pupínky, že von večír vosonduje, vo co tam šlape. Sbalil lampu vajnoša, štykl bimzála a vyvalil se v kvelbu do foteláča.

Dyž raky vodrumplovaly novodurové deň, břinkl ho do ovarů festovní bugr. Rozmachlovaly se futra a do šenku vtrukl černé borec s kakáčem kačen a druhé borec s rozglábenó mordó. Černé borec mu cpal kačeny do krkovice. Dyž byly šecky kačeny z kakáča ve vampně, voba hodili páru.

„Tak cos tam zbléskl,“ sondoval Peťan. Tovaryšské vyklopil, co zmerkł, a Peťan ubóchl krojc na hercnu. Ten borec, co baštil kačáky, to byl jeho fotr. Měl sténé vohoz jak ten, do kerýho vošolnili fotra do dubovýho spacáku.

Lakomý kupec

Jednou bydlel ve městě lakomý kupec. Šidil zákazníky a dělal všelijaké čáry a finty, aby on byl bohatý a ostatní, kupcům se nedařilo.

Když měl čtyřicet let, onemocněl a za pár měsíců zemřel. Na pohřeb přišlo hodně lidí. Všichni se radovali, že toho lakomce "zbavil Bůh funkce".

Jeho syn Petr se nastěhoval do domu s obchodem a chtěl obchodovat poctivě. Jenže v obchodu začal strašit nějaký duch. Když hodiny odbily půlnoc, ztropil tam velký rámus. A tak Petr vždy večer odešel do bytu k sestře a v nový den se vracel zpět.

Jednou šel okolo tovaryš. Petr mu řekl, jaký problém má ve svém obchodě. Tovaryš řekl, ať si s tím nedělá žádné starosti, že on večer zjistí, o co tam kráčí. Vzal si láhev vína, kus chleba a usedl v obchodě do křesla.

Když hodiny odbily půlnoc, uslyšel velký kravál. Otevřely se dveře a do výčepu vešel černý muž s hrncem mincí a druhý muž s otevřenýma ústama. Černý muž mu cpal mince do krku. Když byly všechny mince z hrnce v břichu, oba zmizeli.

„Tak cos viděl,“ ptal se Petr. Tovaryš popsal, co viděl a Petr se pokřižoval. Ten muž, co jedl mince, to byl jeho otec. Měl stejné šaty jako ty, do kterých oblekli otce do rakve.

„Co s tym?“ hodili tázanec vebáskovi. A ten mázl do placu radílka. Polovicu lovů, co zvostaly po fotrovi, šupnót nemanínském borcům. Druhá polovicu sbalit pro sebe a koplín s kvelbem pustit tovaryšským za to, že tu flignu progóml.

Peťan to ufachčil, nasáčkoval se k ségře a dyž rozfofroval polovicu lovů bídě, bubákování v kvelbu zahlásilo koncovku.

„Co s tím,“ zeptali se faráře. A ten poradil. Polovinu peněz, které zůstaly po otci, rozdat chudým. Druhou polovinu si nechat a dům s obchodem přenechat tovaryšovi za to, že ten problém vyřešil.

Petr to udělal, nastěhoval se k sestře, a když rozdal polovinu peněz chudým, strašení v obchodě přestalo.

Jak mázli Toncka do latě

Toncek měl fotra ve vatě, nikde nehoknil, enom mastil po putykách kiby. Hafo lovů prochlastal a v kibách probendil. Fotr ho za to furt kéroval, no jak dyby scal na vandnu.

Jedno nahodil velebásek radílka, aby Toncka večír zamachlovali do krhcimry pod kirchnó, kde hážó strašenó ducháli. Třebas ho dotlačijó k rácký lajfce. Toncek nahodil těžké lohec, no do krhcimry se nechal večír zamachlovat. Spakoval s sebo akorát lampu vajnoša a kiby.

Dyž raky vodrumplovaly desinu, vylóplo se z dubových spacáků hafo kostrónů a zhrkli se vokolo ně. „Co po mně scete?“ nahodil tázanec. A voni že budó spolem mastit kiby. Kostróni vytahli vodkaďsi kiby aji pár pytlošů s goldnó. Toncek měl kliku jak vod polepšovny a trhl na kostrónech betálné ranec goldny.

No dyž raky vodrumplovaly novodurové deň, kostróni zahlásili loď a Tonckovu goldnu sceli spakovat s sebo. Toncek se nakrkl, drapl do paprčí lajsnu, co házela leháro na fusbódně, a nasolil kostrónom těžkó mlatu.

Dyž mlatu zabalil, naklapal k němu jeden kostrón a hókl: „Tóto mlató nás vytahls z kletbovýho průpalu. Taky sme dysik mastili kiby. Dyž do krhcimry doklapal náké živágo zvrchu, mastili sme aji s nim, a dyž nám nevysadil mlatu von, kópil mlatu vod nás. Šecka tátok goldna je ted'kajc tvoja.“

Mórgen šici házeli diviznu, že se Toncek vybatolil z kirhcimry v ókeju. A gómali, že šecku tu goldnu zaséc probendí. Ale von né. Goldnu šópl bezďákům, nuzačenkům a nemanínském. Kiby už nikdá nemastil a rácky šafářoval se starýma medvědama.

Jak umravnil Antonína

Antonín měl bohatého otce, nikde nepracoval, jen hrál po hospodách karty. Spoustu peněz propil a v kartách prohýřil. Otec ho za to pořád káral, ale jak by na stěnu hrách házel.

Jednou poradil farář, aby Antonína večer zavřeli do hrobky pod kostelem, kde straší duchové. Třeba ho dokopou k řádnému životu. Antonín se pořádně zasmál, ale do hrobky se nechal večer zavřít. Vzal si s sebou jen láhev vína a karty.

Když hodiny odbily deset, vylezla z rakví spousta kostlivců a obstoupili jej. „Co po mne chcete?“ ptal se. A oni že budou spolu hrát karty. Kostlivci vytáhli odněkud karty a několik pytlíků se zlatem. Antonín měl velké štěstí a vyhrál nad kostlivci pořádné množství zlata.

A když hodiny odbily půlnoc, kostlivci začali mizet a Antonínovo zlato chtěli odnést s sebou. Antonín se naštvál, vzal do rukou lať, která ležela na zemi, a kostlivce jí zmlátil.

Když výplata skončila, přišel k němu jeden kostlivec a řekl: „Tímto výpraskem nás zbavils kletby. Také jsme kdysi hráli karty. Když do hrobky přišel někdo živý shora, hráli jsme i s ním, a když nás nezmlátil, zmlátili jsme ho my. Všechno to zlato je nyní tvoje.“

Ráno se všichni divili, že Antonín vyšel z hrobky v pořádku. A myslí, že všechno to zlato zase rozhází. Ale on ne. Zlato rozdál bezdomovcům, chudákům a nemajetným. Karty už nikdy nehrál a dobře hospodařil spolu s rodiči.

Vo borcovi, co v peklisku hoknil

Heřman vandroval po hródě a mózoval po náký hokně. Natrefil na rohatca a začal fachčit v peklisku. S hajtró tahal z valdny holcnu a fajroval pod pekelnéma kotliskama. Za dobrý love a sjízdno chálku.

Jedno vygómal, že mezi svéma mu bude lepšéc, a scel valit z pekliska pali. Rohatci mu scali na vanilky a hučeli do ně, aby zvostal. Ale on že né. Jeho hajtra mu šplíchla, aby vzal kramle v pekelnickým kožuču, keré před tym pošpricuje tym sajrajtem, keré bublá v pekelnym kakáču.

Heřman to ubóchl a s nacucanym kožučem profrčel pekelnó fortno. Vodklapal do valdny na lóku a tam zalomil. Dyž vodmachloval augle, měl vokolo sebe sajtnu huňatých békaček a jedno beranisko s černó ranó. Z lesa vyhópla šórem Paňulda Maruš: „Heřmane, tedka budeš aufpasovat tytok békačky. Só to dušiska, kerý vykyblovals v tym kožuču z pekliska. Ešče se tadyk musijó náko časůvku pucovat.“

Asi tak za metr doklapala Maruš znova a šplíchla Heřmanovi: „Doklapala sem pro békačky, merčím, že už só vopucovaný. Tobě zvostane to kózelny černý beranisko. Dyž ho fajnově majzneš baldó, vyhučijó z ně lováče.“ Heřman hodil děkovane. A vandroval s beraniskem po hródě. Beranisko z ně ubóchlo vatařa.

Začal slopat škopky a vajnoš aji mastit kiby. To schlamstlo hafo lovů. Už mu nesázel fajnový šupy baldó, no peckoval ho pryglem. Čím festovněší mu solil mlatu, tím krpateľší pakl lovů vod beraniska nafasoval. A s každó šupó chytalo beranisko bíló ranu. Až byl celé bílé, lováče nesypal, aji dyž ho Heřman pryglem málem vodlifroval tlačit mraky.

O chlupci, co v peklu pracoval

Heřman putoval po kraji a hledal nějakou práci. Potkal čerta a začal pracovat v peklu. S koněm vozil z lesa dřevo a topil pod pekelnými kotli. Za skvělý plat a chutné jídlo.

Jednou se rozhodl, že mezi svými mu bude lépe, a chtěl odejít z pekla pryč. Čerti mu lichotili a žádali ho, aby zůstal. Ale on nechtěl. Jeho kůň mu řekl, aby utekl v čertím kožichu, který před tím pokropí tou kapalinou, která bublá v pekelném kotli.

Heřman to udělal a s nasáklým kožichem proběhl pekelnou branou. Odešel do lesa na louku a tam usnul. Když otevřel oči, měl okolo sebe stádo huňatých ovcí a jednoho berana černé barvy. Z lesa vyšla pomalu Panna Marie: „Heřmane, teď budeš hlídat tyto ovce. Jsou to duše, které vynesls v tom kožichu z pekla. Ještě se tu musí nějaký čas čistit.“

Asi za měsíc přišla Marie znovu a řekla Heřmanovi: „Přišla jsem si pro ovce, vidím, že jsou již očištěné. Tobě zůstane ten černý beran. Když ho jemně udeříš holí, vypadnou z něj peníze.“ Heřman poděkoval. A putoval s beranem po krajině. Beran z něj udělal boháče.

Začal pít pivo a víno i hrát karty. To spotřebovalo spoustu peněz. Už mu nedával jemně ránu holí, ale mlátil ho klackem. Čím více ho mlátil, tím menší množství peněz od berana dostal. A s každou ranou se zbarvoval beran do běla. Až byl zcela bílý, peníze nedával, i když ho Heřman klackem téměř zabil.

Potym se z kamasi vylópla zaséc Mařka a že si doklapala pro to beranisko. Že už je tyma šupama načisto vopucované. A Heřmanovi mlaskla befél, aby si zrychtoval lajtku do roviny, ináč povalí do očistca taky. No Heřman to už nezmákl. Klofl charbus a natahl brka. A valil do očistca.

Vo shnilým prt'ákovi

Prťák Toncek bóchal generálku peklám aji bastlil holcnový cukle enom v sobotětku, aby měl rantále na nedělovó chálku a na glgačku. „Ty shniloňu! Aby tě rohaté vodtahl do pekliska“, hókala dycky jeho stařka.

Jednó byla kilka jak sviňa a echt mórgen valila stařka zahajcovat v kachláčách. Dyž hodila blesk do šóší, břinkla řacha, kachláče se rozflákly a z čódu se vysókal černé borec.

Toncek lapl fedry a zdekoval se z cimry. No stařka zblikla, že je to kominář ze sósedního lonta. Dyž klapal vokolo, byla už tma jak v pytlošu. Štrycló mu bliklo, že u Toncka majó obrkachláče s džuznó na dvorec. Zaplul teda do teplých kachláčů a zachrupčil tam.

Toncek gómal, že to byl rohatec. Vod tý časůvky makal každé deň, aby byla stařka v lébošu a neházela voláre do pekliska.

Pak se opět odkudsi objevila Panna Marie, a že si přišla pro toho berana. Že je již těma ranama zcela očištěný. A Heřmanovi nařídila, aby si dal svůj život do pořádku, jinak půjde do očištěnce také. Ale Heřman to již nezvládl. Onemocněl a zemřel. A šel do očištěnce.

O líném ševci

Švec Antonín spravoval boty a vyráběl dřeváky jen v sobotu, aby měl peníze na nedělní oběd a pití. „Ty lenochu! Aby tě čert odnesl do pekla,“ říkala vždy jeho žena.

Jednou byla velká zima a brzo ráno spěchala žena zatopit k kachlových kamnech. Když zapálila větvičky, ozvala se rána, kamna se rozletěly a z kouře vylezl černý muž.

Antonín se polekal a zmizel z místnosti. Manželka viděla, že je to kominík ze sousední vesnice. Když šel okolo, byla již tma jako v pytli. Hlavou mu blesklo, že u Antonína mají velké kachlovky s otvorem na dvůr. Zalezl tedy do teplých kachlovek a usnul tam.

Antonín myslel, že to byl čert. Od té doby pracoval každý den, aby byla manželka spokojena a nepřivolávala peklo.

Borec, keré gómal hantec fóglů

Kaufman vónčil u Dunaja. Jeho vodlitek Ondráš byl nabité borec. Gómal aji hantec fóglů. Jednó hodili sicnu náci čabráci na špagát před jejich fenstrem. A vykecávali vo všeckym možnym. Ondráš nastražil ovar a zalochčil se. Fotr hókl: „Vo čem hantýrujó, že se tak lochčíš?“

„Storčili, že až jednó nebudu jungšál, hodíte mě s mutró lóbanec na pazóru.“ Takové kydy fotra fest nakrkly, bafl Ondru, vodtahl ho k Dunaju a mrskl ho do vasrůvky. Ondráš gómal házet plaváčka, no vasrovica byla fest ledárna. Vytahli ho na šíf, keré vokolo vařil paroplavbu k salcnový lóži.

Zkrajá fachčil jako šífové helfr. Dyž po vasru dopilovali do knížeckýho štatlu, zabrósil kapitánské na gracnu ke knížeckýmu, s kerým se vod jungšálských jářů kamošil. Do závěsu vzal aji gómáka Ondru. Dyž doklapali na gracnu, zbóchla tam bugr sajtna švarcfóglů.

„Co je to za šaškec,“ hodil tázanec kapitánské. „Negómu to, no vopruzujó tadyk snád' už metr,“ zavařil knížecké. Ondráš nastražil ovary a hókl: „Voni scó, aby je knížecké rozšáboval. Mutra vyklopila vajca a hodila na ně bobyša. Fotr na nich sicnil a na hródu se vylópló šest vodlitků. Má na ně echt štempl fotr nebo mutra?“

Knížeckýmu zašrotovalo v budce a zahlásil: „Dyž na ně mutra hodila bobyša, přihrajem je fotrovi.“ Jak to švarcvógli začuli, dali si vodlet a už nikdá nenaštychovali curyk. Knížecké hodil somr, esi by Ondráš nescel kempovat s nima na gracně. A ten že na sto péro.

Muž, který znal řeč ptáků

Kupec bydlel u Dunaje. Jeho potomek Ondra byl chytrý chlapec. Ovládal i řeč ptáků. Jednou si sedli nějací vrabci na šňůru před jejich oknem. A bavili se o všem možném. Ondra se zaposlouchal a zasmál se. A otec se ptal: „Co říkají, že se tak směješ?“

„Říkali, že až jednou nebudu malý, budete mi s matkou líbat ruku.“ Takové kecy otce velmi rozzlobily, chytil Ondru, od-táhl ho k Dunaji a hodil do vody. Ondra uměl plavat, ale voda byla velmi chladná. Vytáhli jej na okolo jedoucí par-ník, který plul k moři.

Zpočátku tam pracoval jako lodní pomocník. Když přijeli do knížecího města, zašel kapitán na hrad ke knížeti, se kterým se od mladých let kamarádil. Chytrého Ondru vzal s sebou. Když přišli do hradu, ztropilo tam rámus hejno ptáků.

„Co je to za blázinec,“ ptal se kapitán. „Nevím, otravují tu snad už měsíc,“ odpověděl kníže. Ondra se zaposlouchal a řekl: „Oni chtějí, aby je kníže rozsoudil. Matka snesla vej-ce a vykašlala se na ně. Otec na nich seděl a vyklubalo se z nich šest potomků. Má na ně nárok otec nebo matka?“

Kníže se zamyslel a řekl: „Když se na ně matka vykašlala, přiklepneme je otci.“ Když to ptáci uslyšeli, odletěli a již nikdy se nevrátili. Kníže požádal, jestli by Ondra nechtěl bydlet s nimi na hradě. A ten že samozřejmě.

Ondráš vyštudýroval a začala po něm házet voko knížeckýho cěrka. Ve fynyšu se s cěrko vogóloval, a dyž vodvalil knížecké tlačit mraky, nastópil na jeho goldnovó sicnu. Bačoval betálně a štatlaři byli v lébošu.

Nekolik jářů vzalo kramle a Ondráš hodil vzpomínačku na starý medvědy. Hópl se stařkó do šifa a valili po Dunaju na domášov. Dyž vtrukli do fotrovýho kvelbu, staří medvědi jim ubóchli vítačku a vobóm vysadili kysanec na pazóru.

Až ted'ka Ondráš vybrebtl, že je jejich synátor. Staří medvědi buchli kvelb aji hajm a vodveslovali s vodlitkama na knížeckó gracnu.

Ondra vystudoval a začala se po něm ohlížet dcera knížete. Nakonec se s dcerou oženil, a když kníže zemřel, nastoupil na jeho trůn. Vládl dobře a obyvatelé byli spokojeni.

Uběhlo několik let a Ondra si vzpomněl na rodiče. Nasedli s manželkou do lodě a jeli po Dunaji domů. Když vstoupili do otcova obchodu, rodiče je přivítali a oběma políbili ruku.

Až nyní Ondra prozradil, že je jejich synem. Rodiče prodali obchod i byt a odejeli s potomkama na knížecí hrad.

Nenažranec

Dóda s babkó vegetili do holpeca hafo járũ na vajnošovým lontu. Šelijakéč cajků k betálnýmu lébošu měli hafo. Akorát jim Velké kiloš nepřihráł žádnýho vodlitka.

Jednó makali ve vinclu, dyž dóda vyvalil z hlíny holenový pimprle pět pětěk čísel dlóhý. Lechtačka jim nastópila do hercny. Doklapali na domášov, pimprle vopucovali vod hlíny, vošplóchli a vrzli do kindošský betle. Dóda hodil modlitební hantec a ubóchl pimprdlákovi nad hercnó krucifix.

To, co se semlelo, to byla teda sila. Pimprlák rozlepil auglrolety a vodmachloval chlebárnu. Potym zahlásil:

„Mamo, tato, já bysem neco zgřufl!“

Babka byla v lébošu a přihrála mu štykl bimbzála. Pimprlák ho natlačil za žebřík. Hnedkajc narostl vo pětku čísel a zaséc zahlásil:

„Mamo, tato, já bysem gábloval!“

Babka mu přihrála celó štryclu bimbzála. Pimprlák rozglábil mordu a šupl ho tam naráz. Zaséc narostl a hókl:

„Mamo, tato, já bysem gábloval!“

Než se babka zretýrovala z tý pecky, vyhópl pimprlák z betle, bafl čokla a nekolik slépek a na fleku je schlamstl. Už byl dlóhé kilo cent'ákũ. A dyž zaséc zabékal, že má furt módr, lapli dóda s bábó těžký peři. A než stačili zdrhnót, bafl je do pazór a natlačil za žebřík. Potym se vybatolil z kéro aus. To už měl štylko málem dvě kila pade cent'ákũ.

Na štrece z lonta natrefil na havaj, kerá tahla na tragači bečicu s žitiskem. Zgábloval ju aji s tym žitiskem. Potym vyšpiznul borca s rancem turkyně na hrbu a na fleku ho zfutroval aj s tó turkyňó. A valil dál a békal:

„Mám těžké módr, déte mně neco do chlebárně.“

Nenasyta

Dědek s babkou žili spolu spoustu let ve vinorodém kraji. Věcí potřebných k příjemnému životu měli spoustu. Akorát jim Bůh nedal žádného potomka.

Jednou pracovali ve vinohradě, když dědek vytáhl ze země dřevěnou loutku půl metru dlouhou. Zaradovali se. Přišli domů, loutku očistili od hlíny, umyli a dali do dětské postýlky. Dědek se pomodlil a udělal loutce nad srdcem kříž (požehnal ji).

To, co následovalo, to byla tedy síla. Loutka otevřela oči a ústa. Pak řekla:

„Mámo, táto, já bych něco pojedl.“

Babka byla nadšena a dala mu kus chleba. Loutka jej hodila do sebe. Hned narostla o pět centimetrů a zase řekla:

„Mámo, táto, já bych jedl.“

Babka mu dala celý bochník chleba. Loutka otevřela ústa a spolkla ho celý najednou. Opět narostla a řekla:

„Mámo, táto, já bych jedl.“

Než se babka vzpamatovala z toho úžasu, vyskočil panák z postele, chytil psa a několik slepic a na místě je snědl. Již měřil metr. A když zase zaječel, že má hlad, dostali dědek s babkou velký strach. A než stačili utéct, chytil je a snědl. Pak vyšel z chalupy ven. To už měřil dva a půl metru.

Na cestě z vesnice potkal dívku, která vezla na trakači sud s žitem. Snědl ji i s tím žitem. Pak objevil muže s nákladem kukuřice na zádech a na místě ho snědl i s tou kukuřicí. A šel dál a volal:

„Mám velký hlad, dejte mi něco do úst.“

Na lóce žla jařinama unavená no pálená koc kosálem pažit.
A dyž za ňó pimprlák doklapal, byl už dvakrát věcí jak vona.
A zaséc dyndal:

„Babo, já bych gábloval!“

Babáč mu hodil do placu cipovku s nažatém pažitem. Pimprlák
to šópl do chlebárně a zahlásil:

„A tebe taky zgrufnu!“

No babáč nejel čekačku, bafl kosál a látł ho do vampny
a ufachčil v ní lochnu jak vrata. A z vampny vyhópli čokl se
sleplicama, babka s dódó, havaj s žitiskem aji borec s turkyňó.

Dóda pimprláka nacpal pod drn. A s babkó vegetili v lébošu
a už nikdá nesceli po Velkém kilošovi novodur kindoša.

Na louce žnula starší žena srpem trávu. Když k ní panák přišel, byl již dvakrát větší než ona. A zase žadonil:

„Bábo, já bych jedl!“

Žena mu nabídla trávnicku s nasekanou trávou. Panák si to dal do úst a řekl:

„A tebe taky sním!“

Ale žena nečekala, vzala srp a uhodila ho do břicha a udělala do něj velkou díru. A z břicha vyskočili pes se slepicema, babka s dědkem, děvče s žitem i muž s kukuřicí.

Dědek panáka pohřbil. A s babkou žili spokojeně a už nikdy nežádali Boha o další dítě.

Cunt vod kohóta

Jedno si to hrnul bačmen na žebříňáku a na štrece natrefil na plazoňa, kerýmu kdosik zramoval vocasisko. Bačmen zahamoval a plazoňa vodtahl ze štreky aus. Plazoň zahatýroval: „Dikson. Za to, žes mě helfl, budeš gómat hantec fógľů. Ale nikemu to neprolátní, ináč natahneš brka.“

A tak bačmen chytal plky fógľů a gómál, kdy lapne start régna, kdy bude padat bílé sajrajt nebo esi bude mórgen kilka. A taky esi se čabráci neštelujó schálovat jeho giršle. A tak s helfkó fógľů bačoval betálně a krupice v šrajtofli měl hafo.

Jeho stařka to negómala a furt škemrala, aby jí práskl tu flignu. No bačmen vo tym nikdá ani nepípl. Kalila vodu pár jařin a bačmen z teho byl nervní jak žňové vechtr. Až jedno se nakrkl a jékl na babu: „Neché mě déchat, dyž ti to prolátnu, valím pod drn!“ A stařka na to vaří: „No dyť si val pod drn, enom dyž mě šplíchněš tu flignu.“ Bačmen zastřihal ušiskama a hókl, že před tym sce zgómnót, do jakýho dubovýho spacáku ho šópne. A tak mu stařka vodfrčela do štatlu kaufnót dřevěný pyžamo.

Zarmócené bačmen sicnil na lavce a zmerčil sajtnu slépek. Nastražil ovar a začul: „Náš bačmen se rychtuje do dubových spacáka.“ A kohótisko im na to zahlásil: „Náš bačmen je pakin ut'áplé vod stařky. Já bysem jí naklepl krupón tak, jak ho teďka naklepu vám.“ A začl slépký mixnit klofákem. V tu ranu to bačmenovi doklaplo.

Dyž hodila stařka navrátila s dubovým pyžamem, lapl do paprče prygl a řacky jí naklepal krupón. Vod teho dňa už stařka držela kušňu a klapala brázdu. Bačmen vegetil v lébošu eště hafo jářů a svym synátorom tlačil do budky, jaké je to levingston, dyž potróblá baba borcovi bačuje.

Rada od kohouta

Jednou jel hospodář s žebříňákem a na cestě narazil na hada, kterému někdo přejel ocas. Hospodář zastavil a hada odnesl z cesty pryč. Had řekl: „Díky. Za to, žes mi pomohl, budeš rozumět řeči ptáků. Ale nikomu to neprozrad', jinak zemřeš.“

A tak hospodář poslouchal řeči ptáků a věděl, kdy začne pršet, kdy bude padat sníh nebo jestli bude ráno mrazík. A také jestli se vrabci nechystají sezobat jeho třešně. A tak s pomocí ptáků hospodařil dobře a v peněžence měl spoustu peněz.

Jeho manželka to nechápala a pořád žadonila, aby jí prozradil, co za tím je. Ale hospodář o tom nikdy neřekl ani slovo. Otravovala s tím několik let a hospodář z toho byl nervózní jako žňový hlídač. Až se jednou naštvál a zavrčel na ženu: „Nech mě žít, když ti to prozradím, umřu!“ A manželka mu odpovídá: „Tak si umři, jen když mi to prozradíš.“ Hospodář zastříhal ušima a řekl, že před tím chce vidět, do jaké rakve ho dá. A tak manželka odjela do města koupit rakev.

Smutný hospodář seděl na lavičce a uviděl skupinu slepic. Zaposlouchal se a uslyšel: „Náš hospodář se chystá umřít.“ A kohout jim na to odpověděl: „Náš hospodář je trouba podřizující se manželce. Já bych ji ztřískal tak, jak teď ztřískám vás.“ A začal slepice klovat. A teď to hospodářovi došlo.

Když se manželka vrátila s rakví, vzal do ruky klacek a pořádně ji zmydlil. Od toho dne držela žena hubu i krok. Hospodář žil v pohodě ještě spoustu let a svým synům vštěpoval do hlavy, jak je to špatné, když hloupá žena muži vládne.

Vo dózně z čokla

Do jedný putyky naklapal betálně vošolněné borec. Měl káru s dvěma hajtrama. Asik ňáké zemanské. Hodil jodovky po hospockýho céři Anči, a že by se s ňó vogóloval. Hospocké vařil radovanec, taková špicová partyja.

Zemanské s Ančó si to šinuli valdnó, až přirazili k svatýmu plácku, kde z rórky valil svaté vasr. Anča že má šlajznu, a tak tam zahaltovali. Dyž si trochec glgla, přífrčeli dva fógli a zašveholili: „Dé nám taky naglgat a my ti za to naprášime, co se s tebo semele.“

Nafučená Anča je vodlifrovala pali a naštychovala curyk do vágnu a šinuli valdnó dál. Dokodrcali se ke krpatýmu vošumtělýmu zámošu. Anči doklaplo, že ten borec není žádně zemanšké, ale lópežnické fíra.

Anča tym sarka farkům uklohnila věču a všici valili do betlí. Mórgen dotahl loupežnické fíra dóznu z čokla a hókla Anči, aby si ju uklohnila na vobědovó chálku. A esi s ňó sfókne ňáké tunel, vyfasuje nakládačku.

Anča nacpala čoklí dóznu pod drn. Dyž lópežnické fíra doklapal, hodil hnedkajc dotazník, esi dóznu schálovala. „Jasnačka,“ hókla Anča. „Čoklí dózno, dózničko, de si?“ zajódloval fíra. A dózna z hródy zavařila: „Pod hródó zašitá!“ Fíra se nakrkl a Anču zarépl mesrem.

Asi tak za půl metra doklapal fíra do putyky a že Anča háže chmurku po švici Janči. Mázl slibůvku, že Janču dovalí po vékendu curyk. Hospocké teda kévl.

Dyž přirazili k svatýmu plácku, měla Janča taky šlajznu, a tak tam zahaltovali. Jak si trochec glgla, přífrčeli dva fógli a zašveholili: „Dé nám taky naglgat a my ti za to naprášime, co se s tebo semele.“

O psí hlavě

Do jedné hospody přijel krásně oblečený muž. Měl kočár s dvěma koňmi. Pravděpodobně nějaký zeman. Podíval se na dceru hospodského Annu, a že by se s ní oženil. Hospodský se zaradoval, taková skvělá partie.

Zeman s Annou projížděli lesem, až přijeli na svaté místo, kde z trubky vytékala svatá voda. Anna měla žízeň, a tak tam zabrzdili. Když se trochu napila, přiletěli dva ptáci a zašvitořili: „Dej nám také napít, my ti za to řekneme, co tě čeká.“

Pyšná Anna je zahнала, vrátila se ke kočáru a jeli lesem dál. Pomalu přijeli k malému odrbanému zámku. Anně došlo, že ten muž není zeman, ale náčelník loupežníků.

Anna těm loupežníkům uvařila večeři a všichni šli spát. Ráno přinesl náčelník hlavu ze psa a Anně řekl, aby si ji uvařila k obědu. A jestli s ní udělá nějaký úskok, dostane co proto.

Anna zakopala hlavu do země. Když náčelník přišel, hned se ptal, jestli hlavu snědla. „Samozřejmě,“ odpověděla Anna. „Psí hlavo, hlavičko, kde jsi?“ zanotoval náčelník. A hlava z hlíny odpověděla: „Pod zemí ukrytá.“ Náčelník se naštvál a Annu zapíchl nožem.

Asi tak za dva týdny přijel náčelník do hospody, že Anně je smutno po sestře Janě. Slíbil, že Janu přiveze po víkendu zpět. Hospodský tedy souhlasil.

Když přijeli ke svatému místu, měla také Jana žízeň, a tak zastavili. Jakmile se trochu napila, přiletěli dva ptáci a zašvitořili: „Dej nám také napít, my ti za to řekneme, co tě čeká.“

Janča ufachčila vandlik z pazór, fógli si gľgli a potym zavařili: „Až ti dajó schálovat čoklí dóznu, dé ju zfutrovat micmenovi. Nemňé fédry z ničeho, až všici zalomijó, my ti vysadíme azi- mut na štreku k domášovu.“ Janča naklapala curyk do vágnu a šinuli valdnó dál.

Dokodrcali se ke krpátýmu vošumtělýmu zámošu. Janča nehá- zela žádnó diviznu. Uklohnila věču a všici valili do betlí. Mór- gen dotahl loupežnické fira dóznu z čokla a hókl Anči, aby si ju uklohnila na vobědovó chálku. A esi s ňó sfókne ňáké tunel, vyfasuje nakládačku.

Janča mázla čoklí dóznu lópežnickýmu micmenovi a ten ju scháloval. Dyž lópežnické fira doklapal, hodil hnedka dotazník, esi dóznu schálovala. „Jasnačka,“ hókla Janča. „Čoklí dózno, dózničko, de si?“ zajódloval fira. A dózna zavařila: „V bau- checu v lébošu!“ Fira zahlásil spokojenost. Janča uklohnila věču a všici valili do betlí. Dyž zalomili, přifřceli ti dva fógli a dotlačili Janču až na domášov.

Hospocké zbuntoval hémony, keří vodlifrovali všeccky ty sarka farky do kameňa. A vegetil s Jančó v lébošu. Dokád' nedokla- pal další nevogólované frajer.

Jana udělala misku z rukou, ptáci se napili a pak řekli: „Až ti dají sníst psí hlavu, dej ji sežrat kocourovi. Neměj z ničeho strach, až všichni usnou, my ti ukážeme směr na cestu k domovu.“ Jana se vrátila zpět do kočáru a jeli dál lesem.

Přijeli k malému odrbanému zámku. Jana se ničemu nedivila. Uvařila večeři a všichni šli spát. Ráno přinesl náčelník hlavu ze psa a Janě řekl, aby si ji uvařila k obědu. A jestli s ní udělá nějaký úskok, dostane co proto.

Jana dala hlavu loupežnickému kocourovi a ten ji snědl. Když náčelník přišel, hned se ptal, jestli hlavu snědla. „Samozřejmě,“ odpověděla Anna. „Psí hlavo, hlavičko, kde jsi?“ zanotoval náčelník. A hlava odpověděla: „V břichu v pohodě.“ Náčelník byl spokojen. Jana uvařila večeři a všichni šli spát. Když usnuli, přiletěli ti ptáci a Janu dovedli až domů.

Hospodský zburcoval policajty, kteří všechny ty loupežníky odvezli do vězení. A žil s Janou spokojeně. Dokud nepřijel další ženich.

Jak Tonka zmákla čurymuryfuk

Velebásek měl švicu Tonku. Byla to dobrmanka a hokna jí valila švunkem pod pazórama. Akorát byla bez borca a měla fedry, že se nevogóluje a bude hoknit štumédló u bráchy už nafurt.

A tak jedná vodklapala k bosorbabě, aby jí helfla vymáknót nákýho borca. Bosorbaba mázla do placu tentok cunt: „Na radovanec svatýho Žanka ubóchneš bacóch z móčmena a svatý vasrůvky, napatleš marmoškó a vyplácneš ho na ponk. Než na kirchně vodbóchajó černý poledně, zašiješ se nekam a hodíš čekanku.“

Tonka všeco ubóchla a zašila se za šraňk. Dyž vodbóchali černý poledně, vodmachloval futra fešné borec, doklapal k bacóchu, vytahel z kapsíra répané mesr, rozštykloval bacóch a scháloval ho. Potym vodklapal, no mesr tam zvoestal. Tonka ho zašila do svý truhle. Potym scela zaryglovat futra, no ty byly zaryglovány. Pro zichr ubóchla tři krojce na hercnu.

Asi tak za pul metra doklapal za velebáskem ten borec. Zvoestal u nich tédeň a do Tonky se zabóchl. Vodtahl si ju na domášov, vogólovali se a vegetili spolem v lébošu dvě pětky jářů.

Tehdá rychtovali gólku céry, kerý hrnulo névíc jářů. Na ponku bylo vyplácnutý hafo chálky, no nekde zašantročili jeden žabikuch. Tonka vytahla ze svý truhle ten répané mesr. Dyž ho zblíkl její staré, lapl bílé přeliv. „Des lapla ten mesr?! Si bosorbaba a kópiš vode mě, co ti patří.“ A džigl ju tym mesrem do hercny.

Chmurná to byla gólka. A finišová gómka? Kocóři, dyž už zmáknete náké ten čurymuryfuk, tak šecky cajky, s keréma ste fachčily, vylifrujte do šmelcu nebo sfajrujte.

Jak Tonka čarovala

Farář měl sestru Toničku. Byla to dobračka a práce jí šla skvěle od ruky. Jen neměla mužského a měla strach, že se nevdá a bude sloužit u bratra napořád.

A tak se jednou vydala k čarodějnici, aby jí pomohla najít nějakého muže. A čarodějnice jí dala tuto radu: „Na svátek svatého Jana upečeš koláč z mouky a svěcené vody, natřeš ho marmeládou a dáš ho na stůl. Než na kostele odbijí půlnoc, někde se schováš a budeš čekat.“

Tonička vše udělala a schovala se za skříň. Když odbila půlnoc, otevřel dveře hezký muž, přišel ke koláči, vytáhl z kapsy zdobený nůž, nakrájel koláč na kousky a snědl ho. Pak odešel, ale nůž tam zůstal. Tonka ho schovala do své truhly. Pak chtěla zamknout dveře, ale byly zamčené. Pro jistotu se třikrát pokřížovala.

Asi za čtrnáct dní přišel za farářem ten muž. Zůstal u nich týden a do Toničky se zamiloval. Odvedl si ji domů, vzali se a žili spolu v pohodě dvacet let.

Tehdy připravovali svatbu nejstarší dcery. Na stole byla připravena spousta jídla, ale někde se ztratil jeden nůž. Tonička vytáhla ze své truhly ten zdobený nůž. Když ho uviděl její manžel, zbledl. „Kdes vzala ten nůž?! Jsi čarodějnice a dám ti to, co ti patří.“ A bodl ji tím nožem do srdce.

Smutná to byla svatba. A závěrečné poučení? Dámy, když už provedete nějaké čarování, tak všechny věci, se kterými jste pracovaly, vyhod'te do odpadu nebo spalte.

Vo jedový maceše

Maryša měla macechu bosorbabó. Dyž baba dodéčávala, šplíchla Maryši finišové vinšovanec: „Až budeš házet do pecmena bimzál, dycky na samé šlus z kósku těstiska ufachči jednu krpató štryclu. Až tych krpatých štryclí bude pětka, doklapeš za mnó do jedový pastóšky pod berglama na posvícenské haldamáš.“

Maryša to ale sfókla po svym. Ufachčila pětku krpatých bimzálů jednym vrzem, sbalila ranec a klapala valdnó do jedový pastóšky. Na štrece natrefila v lajně na tři borce. Všici ji házeli radílka, aby hodila zpátečku. No vona že né, že už mázla sli-bůvku. A tak doklapala do jedový pastóšky pod berglama.

A co zgómila. Ve fórcimře v beči malinovka a v kuchči sicní macecha. Na krkovici má čoklí budku a svoju dóznu dlachní v klepetech.

„Zdarec Maryšo, tak mě prolátni šecko, cos na štrece a v pastóšce zmerčila.“ Dyž to hókla, čoklí budka hópila do paprčí a tá rychtyk na krkovičku. „Natrefila sem na tři borce. Hantýrovali, že mám hodit zpátečku. Zmerčila sem malinovku v beči. A vy ste měla na krkoviče čoklí budku.“

„Tá malinovka, to byl muj vajnoš. Ti borci, to byli moji helfři. Chtěli tě haltnót. Páč ufachčilas krpaté bimzály s feló. Všecky do holpeca a né každé na sólovku. A tak tadyk zagrebneš vo-bě. Dybys makala podlevá foršriftu, moja kletba by valila pali a ty bys vodklapala na domášov s pytlošem lováčů.“

O maceše čarodějníci

Maryša měla za macechu čarodějnici. Když bába umírala, řekla Maryši své poslední přání: „Až budeš dávat do pece chléb, vždy nakonec s kousku těsta udělej jednu malý bochníček. Až těch bochníčků bude deset, přijdeš za mnou do čarodějnické chaloupky pod horama na hody.“

Maryša to udělala po svém. Udělala deset bochníčků najednou, sbalila ranec a šla lesem do čarodějnické chaloupky. Na cestě potkala tři muže. Všichni ji radili, aby se vrátila. Ale ona nechtěla, když už to slíbila. A tak přišla do čarodějnické chaloupky pod horama.

A co viděla. V předsíni v sudu krev a v kuchyni sedí macecha. Na krku má psí hlavu a svou hlavu drží v rukou.

„Vítám tě Maryšo, a teď mi pověz, cos na cestě a v chaloupce viděla.“ Když to řekla, psí hlava jí skočila do rukou a ta správná na krk. „Potkala jsem tři muže. Říkali, že se mám vrátit. Viděla jsem krev v sudu. A vy jste měla na krku psí hlavu.“

„Ta krev, to je moje víno. Ti muži, to byli moji pomocníci. Chtěli tě zastavit. Protože jsi udělala bochníčky špatně. Všechny najednou a ne každý zvlášť. A tak tu zemřeme obě. Kdybys pracovala podle návodu, moje kletba by skončila a ty bys odešla domů s pytlém peněz.“

O Jurášovi a Maryšce

Jurášovi a Maryšce zakalila mutra a fotr si dotahl novodurovó hajfu. Byla to bosorbaba, no fotr vo tym neměl ani šajn.

V tym járu vypučelo na poliskách málo zrniska a šecky dusil módr. Jednó maceše vyhóplo v řepě, že by mohla z vobó kindošů spichnót chálku. No kindoší se teho domákli a zdrhli do valdny. Macecha za nima valila, no lapnót je nezmákla. A tak hókla do luftu kletbu: „Dyž si ve valdně máznete hlta vasrůvky za žebřík, převexlujete se ve zvěřinu.“

Maryška to ale zapsala a vasrůvky si nelokla. Juráš měl šlajznu jak sviňa, neurédoval to a převexloval se v krpátý jelenisko.

Jednó na Maryšku s jeleniskem natrefil mladé zemanské. „Kdo vás semka vypakoval?“ hodil dotazník. Maryška hantýrovala, že její staří medvědi vodklapali tlačit mraky a zvostala na sólovku s tymtok vochočeným jeleniskem. Zemanské je vodtahl na zámoš. A jak tajm valil, rozfajrovaly se mu z Maryšky létka. Na zámošu měl hausmajstrovó, kerá ho scela vogólovat se své céró. No von se ve finišu vogóloval s Maryškó.

Vodklapal jár a kingál vytahl zemanskýho do mixny. Za tři metry potym vytlačila Maryška synátora. No hausmajstrová ju ze zámošu vypakovala. Dyž vodplachtila do valdny, začl vo plégr šklébit jak puklá ryna. Stopku hodil enom dyž házel sicnu jeleniskovi na dózně mezi parožiskama. A jelenisko s ním lítal po valdně a dycky ho dotlačil za Maryškó, kerá tam vegetila v póstevňálskym koplínu. Maryška ho tam dycky dotankovala mutrmlikem.

O Jirkovi a Majce

Jirkovi a Majce zemřela matka a otec si přivedl novou ženu. Byla to čarodějka, ale to otec nevěděl.

V tom roce vyrostlo na polích málo zrní a všechny trápil hlad. Jednou macechu napadlo, že by mohla z obou dětí připravit jídlo. Ale děti na to přišly a utekly do lesa. Macecha za nimi běžela, ale chytit je nedokázala. A tak vyřkla (do vzduchu) kletbu: "Pokud se v lese napijete vody, proměníte se ve zvířata."

Majka to ale uslyšela a vody se nenapila. Jirka měl velkou žízeň, neovládl se a proměnil se v malého jelena.

Jednou na Majku s jelínkem narazil mladý zeman. "Kdo vás sem vyhnal?" ptal se. Majka odpověděla, že jim rodiče zemřeli a zůstala sama s tímto ochočeným jelenem. Zeman si je vzal do zámku. A postupem času se do Majky zamiloval. Na zámku měl správcovou, která ho chtěla oženit se svou dcerou. Ale on se nakonec oženil s Majkou.

Uběhl rok a král povolal zemana do války. Tři měsíce na to porodila Majka syny. Ale správcová ji ze zámku vyhnala. Když odešla do lesa, začal potomek intenzivně brečet. Přestal, jen když seděl jelenovi na hlavě mezi parohy. A jelen s ním běhal po lese a vždy ho dopravil k Majce, která tam žila v poustevnické boudě. Majka ho tam vždy nakrmila mateřským mlékem.

Dyž zemanské doklapal z mixny na domašov, zahlásila mu hausmajstrová, že Maryška už na ně nescela vařit čekanku, vodtáhla pali a šropa nechala ve štychu. Zemanské nahodil chmurku. No zmerčil, že každé deň vodklape jelenisko se synátorem kamsik do valdny. Hópl na hajtru a razil za nima, až doklapali k póstevňálskymu koplínu. To byl radovanec. Všici hodili navrátila do zámošu. Zemanské vypakoval hausmajstrovó aji s céró pali a sceli vegetit v lébošu.

No žádná hitparáda, dyž Juráš byl furt převexlované v jelenisko. Až jedová macecha hodila lajfce mávačku, kletba zahlásila konečnó a z jeleniska se vylópl zaséc Juráš.

Když se zeman vrátil z války domů, řekla mu správcová, že Majka na něj nechtěla čekat, odešla pryč a na dítě se vykašlala. Zeman zesmutněl. Viděl však, že každý den odejde jelen se synem někam do lesa. Skočil na koně a jel za nimi, až přišli k poustevnické boudě. To bylo radosti. Všichni se vrátili do zámku. Zeman vyhnal správcovou i s dcerou a chtěli spokojeně žít.

No žádná sláva, když Jirka byl stále proměněn v jelena. Až macecha čarodějka zemřela, kletba skončila a z jelena se zase stal Jirka.

Vo goldnový guli

Maník zvoestal na sólovku s dvojkó cér, s Julčó a Tyndó. Měli krpató chalópku a jednu stračenu. Jedna z kočen každé deň vodtlačila stračenu na lóku. Curyk na domažlice doklapala večír stračena dycky sama. Měla betálně nalitý šunky a mlíčmen vod ně byl suprové.

Šici měli interes, co stračena cháluje a kam na tu chálku brósí. A tak se první v lajně vybatolila z chalópky na špiz Julča. Stračena doklapala po lóce k vomešený vandně a vtrukla do podhródový štreky. Vodsad' vysmykovala do jabkoviska před zámoš láčové pro augle. Chálovala tadyk jabka, pažit a všelijaký květáky. Julča napajtlovala do kapsířů ňáký jabka, a dyž stračena nabrala azimuth na domášov, vodklapala s ňó. No na domášově vytahla z kapsířů enom grymle.

Druhá v lajně se vybatolila z chalópky na špiz Tynda. Stračena dosmykovala džuznó ve vandně do toho jabkoviska a Tynda vodveslovala na vobšpiz zámoša. Stračena se jí vykóřila z budky. Dyž scela hodit vratislava, stračena byla pali a džuznu ve vandně nebyla štond vymáknót.

Naštychovala curyk do zámoša a vařila diviznu. V jedný cimře měla narychtovanó chálku aji betlu. Dyž už nahodila fifanó, břinkl jí do ovarů bugr a za chvílec se k betlířu dohópala zaprasená goldnová gula. A hókla: „Poslóché kocóre, vopucuješ mě?“ Tynda měla néprv fedry, no gulu vopucovala. „A poslóché kocóre, mázneš si mě do betle?“ Tynda gulu šópla do betlířa. „A kocóre, vobjedeš mě paprčama?“ Tynda podlachnila gulu a zalomila.

Mórgen zmerčila, že má v betlířu borca. Scela vzít roha, no borec jí hodil diksona, že mu vodpárara kletbu. A esi se s nim nesce vogólovat. Jasnačka, že scela. A tak v tym zámošu vegetili v lébošu aji s fotrem a ségró ešče hafo jářů.

O zlaté kouli

Muž zůstal sám se dvěma dcerami, s Julií a Klementýnou. Měli malou chaloupku a jednu krávu. Jedna z dívek každý den odvedla krávu na louku. Zpátky domů přišla večer kráva vždy sama. Byla tlustá a mléko od ní bylo skvělé.

Všechny zajímalo, co kráva žere a kam na to žrádlo chodí. A tak se jako první vydala na průzkum Julča. Kráva přišla po louce k omšelé zdi a vešla do podzemní chodby. Odsud vyšla do jabloňového sadu před krásný zámek. Žrala tady jablka, trávu a všelijaké květy. Julie si nabrala do kapes nějaká jablka, a když kráva zamířila k domovu, odešla s ní. Jenže doma vyndala z kapes jen kameny.

Jako druhá vyšla z chaloupky na průzkum Klementýna. Kráva prošla dírou ve stěně do toho jabloňového sadu a Klementýna se vydala na prohlídku zámku. Na krávu zapomněla. Když se chtěla vrátit, kráva byla pryč a díru ve zdi nemohla najít.

Vrátila se zpět do zámku a podivila se. V jednom pokoji měla nachystané jídlo i postel. Když už usínala, uslyšela rámus a k posteli doskákala špinavá zlatá koule. A řekla: „Poslyš dívko, očistíš mne?“ Klementýna měla zpočátku strach, ale kouli očistila. „A poslouchej dívko, vezmeš si mne do postele?“ Klementýna vložila kouli do postele. „A dívko, obejměš mne rukama?“ Klementýna pohládila kouli a usnula.

Ráno uviděla, že má v posteli mládence. Chtěla utéct, ale muž jí poděkoval, že ho zbavila kletby. A jestli se za něj nechce provdat. Samozřejmě, že chtěla. A tak v tom zámku spokojeně žili i s otcem a sestrou ještě spoustu let.

Jak Anča helfla nuzačenkovi

Fořt žgrd vegetil s céro Ančo ve forsthauzu na kraju valdny. Anča měla vod fotra vysazenó stopku na helfku pótňálům a bezďákům. No měla golnovó hercnu a dyž nebyl fotr na domášově, dycky jim neco šupla. Nekdy chálku, nekdy vohoz.

Jednó valil kolem vorvané dóda. Anča mu přihrála fotrovy oltoový šneky, hózny, hemdu a vestířa. No pech jak sviňa, takto vošolněné dóda natrefil ve valdně na fořta.

Nakrklé fořt vodtahl Anču do valdny a přikurtoval ju k baumálu. Že ať ju zvěřina scháluje. Hasil si to vokolo mladé zemanské a Anču tam zmerčil. Anča mu hókla, že ju k temu baumálu přimašlilí lópežníci, nescela bonznót fotra. Borec ju vodkurtoval a hodil jí dotazník, esi by s nim nevodklapala do jeho zámoša. A vona že teda jo.

Anča byla fronk koc, a tak se do sebe zabóchli. Za pár metrů ufachčili gólku. Mutře zamanskýho se ale Anča eklovala. Vodklapal jář a kingál vytahl zemanskýho do mixny. Za dva metry potym vytlačila Anča datla. No švigrmutra ju ze zámošu vypakovala pali. Anča sbalila svý cajky aji kindoša a vodplachtila do valdny.

Tam natrefila na grymlové betlém a scela hodit somr vo trochec chálky a vasrůvky. No v betlému pustevna. Akorát v jedný cimře byla na ponku narychtovaná chálka a ve druhý cimře dvě betle, jedna pro Anču a druhá krpatá pro vodlitka. Nachálovali se, vygróňali a házeli čekanku, esi nekdo doklape. Pasovka. No na ponku byla každé deň novodurová chálka a ve šporhetu se taky furt fajrovalo. A tak tadyk vegetili celé jář.

Jak Anna pomohla chudákovi

Lakomý myslivec žil s dcerou Annou v myslivně na okraji lesa. Anna měla od otce zakázáno pomáhat poutníkům a bezdomovcům. Ale měla zlaté srdce, a když nebyl otec doma, vždy jim něco dala. Někdy jídlo, jindy oblečení.

Jednou spěchal okolo otrhaný děda. Anna mu věnovala staré boty, kalhoty, košili a vestu. Ale velká smůla, takto oblečený děda potkal v lese myslivce.

Naštvaný myslivec odtáhl Annu do lesa a přivázal ji ke stromu. Necht' ji zvěř sežere. Jel okolo mladý zeman a Annu tam uviděl. Anna mu řekla, že ji k tomu stromu přivázali loupežníci, nechtěla žalovat na otce. Muž ji odvázal a zeptal se, zda by s ním nešla do jeho zámku. Souhlasila.

Anna byla hezké děvče, a tak se do sebe zamilovali. Za několik měsíců vystrojili svatbu. Zemanově matce se ale Anna nelíbila. Uběhl rok a král povolal zemana do války. Dva měsíce po tom Anna porodila. Ale tchyně ji ze zámku vyhodila. Anna si sbalila věci a dítě o odešla do lesa.

Tam narazila na kamenný dům a chtěla poprosit o trochu jídla a vody. Ale v domě bylo prázdno. Jen v jedné místnosti bylo na stole připraveno jídlo a ve druhé místnosti dvě postele, jedna pro Annu a druhá malá pro dítě. Najedli se, vyspali a čekali, zda někdo přijde. Marně. Ale na stole bylo každý den nové jídlo a v kamnech se stále topilo. A tak zde žili celý rok.

Dyž zemanské nabral domašov z mixny, zahlásila mu mutra, že Anča už na ně nescela vařit čekanku a vodtáhla se šropem pali. Zemanské nahodil chmurku. A dyž se mu to šecko poskládalo v budce, razil šmírovat po Anči. Asi za metr natrefil na grymlové betlém, kde Anča se šropem vegetili. To byl radovaneec.

A než vodklapali na domašov, zmerčili v jedný cimře oltový šneky, hózny, hemdu a vestířa, kerý tehdá Anča přihrála vorvanýmu dódovi. A u teho prezent, pytloš rantálů a kystnu nabléskaných grymlů.

Když se zeman vrátil domů, řekla mu matka, že Anna na něj nechtěla čekat a odešla s dítětem pryč. Zeman posmutněl. Ale když se mu vše rozleželo v hlavě, vydal se Annu hledat. Asi za měsíc narazil na kamenný dům, kde Anna s dítětem přebývala. To bylo radosti.

A než se vydali na cestu k domovu, uviděli v jedné místnosti staré boty, kalhoty, košili a vestu, které tehdy Anna věnovala otrhanému dědovi. A u toho dárek, měšec peněz a krabici drahých kamenů.

Jak Šaňo přeflignil rohatýho

Stolař Ondra házel navrátila z Vídně, kde silbroval šelijaký holcnový cajky. Z Vídně na Hanó to byl flák štreky a Ondra byl pali z domášova dva metry. Dyž valil se svó hajtró a žebřínákem valdnó v Dyjskym gajblu, zahučeli do puli kolc do blattiska. Co s tym, žádní vandráci, keří by mohli helfnót, tadyma zrovnajc neklapali. Hajtra byla z teho uondaná jak sviňa. Dyž už si začal hókat pod fifku, že tentok levingston je na špagát, doklapal vodkád'si čertisko v jégrovskym vohozu.

„Esi sceš, vytahnu hajtru aji s žebřínákem na suchó štreku. Ale scu za to, abys mě sem dovalil to, vo čem negómeš, že na domášově vymákneš.“ Ondra kévl, dyť na domašově nic tak extra nemajó. Čertisko vytahl hajtru s žebřínákem z blata a nadirigoval je na štreku. „A šrajbni si za ovar, že mně máš sem dovalit ten novodur cajk, co nandeš na domášově. Máš na to patnást jářů. Potym si pro to doklapu sám a sbalím si k temu aji tvó stařku.“ A vypařil se.

Ondra doklapal na domášov a vyvalil baterky. Dyž byl ve Vídni, stařka vytlačila synátora. Pasovka jak sviňa. Lochec a radovanec byli pali. Synátor Šaňo špicově hrnul do sily aji do fištróna. Z žádný hokny neměl fedry. A tak vodfrčelo tych patnást jářů. Zarmócené Ondra se stařkó mu prolátli ten čertovské levingston.

Šaňo nahodil rohlík: „Nebulte, na sólovku vodklapu do Dyjskyho gajblu a s čertiskem to tam nejak sfóknu.“ A vodklapal. Asik za tédeň vyhmátl to bahnisko. Už byl večír, dyž zgóml, že na skale hópe přes fajer černé borec a zongcí: „Vypucuj Kleofáša vatro, dej mu silu, nové matroš.“

Jak Šaňo přelstil čerta

Truhlář Ondra se vracel z Vídně, kde prodával všelijaké dřevěné věci. Z Vídně na Hanou to byl kus cesty a Ondra byl z domova dva měsíce. Když projížděl se svým koněm a žebřířákem údolím Dyje, zapadli do půli kol do bahna. Co teď, žádní pocestní, kteří by mohli pomoci, tudy zrovna nešli. Kůň byl z toho velmi unavený. Když si už říkal, že tato situace je na provaz, přišel odněkud čert v mysliveckém oděvu.

„Jestli chceš, vytáhnu koně i s vozem na suchou cestu. Ale chci za to, abys mi donesl to, o čem nevíš, že doma nalezneš.“ Ondra souhlasil, vždyť doma nic tak zvláštního nemají. Čert vytáhl koně a vozem z blata a ukázal jim cestu. „A zapíš si za uši, že mi máš přinést to nové, co doma nalezneš. Máš na to patnáct let. Pak si pro to přijdu sám a vezmu si k tomu i tvou manželku.“ A zmizel.

Ondra přijel domů a vyvalil oči. Když byl ve Vídni, manželka porodila syna. Velký průšvih. Radost a smích byly pryč. Syn Šaňo skvěle rostl do síly i rozumu. Z žádné práce neměl strach. A tak uplynulo těch patnáct let. Smutný Ondra s manželkou mu prozradili ten čertův podraz.

Šaňo se usmál: „Nebrečte, sám odejdu do údolí Dyje a s čertem to tam nějak vyřeším.“ A odešel. Asi za týden našel ten močál. Už byl večer, když uviděl, že na skále skáče přes oheň černý chlápek a pobrukuje si: „Očisti Kleofáše ohni, dej mu sílu a nový materiál.“

Morgen se Šaňo vydrápal na tu skalú a hókľ: „Černé borče, hókajó mně Šaňo, su synátorem vod Ondry a dokľapal sem podľevá tatovy slibůvky.“ Čertisko se hned vylópl z šóšy a zahľásil: „To je betálný, už sem byl na tebe natěšené.“ A Šaňo na to: „A poslóché, a nešlo by to nejak vygómat, aby sem mohl zaséc vodkľapat na domášov?“ „Jasnačka, dybys vylóskľ, jak mně hókajó, dostaneš vopušťák a ranec krupice k temu. Mužeš to prubnót třikrát.“

Šaňo se jako zagómäl a potem šplíchl: „Hókajó ti Jura.“ „Neé,“ zalochčil se čertisko. „Tak Jožin,“ zakřenil se Šaňo. „Taky neé,“ hodil radovanec čertisko. „Hókajó ti Kleofáš.“ Dyž to šplíchl, kópil vod čertiska jednu po čuni. Potym se čertisko vypařil jak pěna na zrzce a zvoštal po něm enom štyngec a ranec krupice.

Šaňo vodkľapal na domášov a lajfčil tam s mamó a tató hafo jářů v laľáču. A finišová gómka z tětok storky: Dyž čertisko hodí na neco slibůvky, dycky to ufachčí. Né jak lidi.

Ráno vylezl Šaňo na tu skálu a zavola: „Černý muži, jmenuji se Šaňo, jsem Ondrovým synem a přišel jsem, jak otec slíbil.“ Čert hned vylezl z houští a odpověděl: „To je skvělé, už jsem se na tebe těšil.“ A Šaňo na to: „A poslyš, nešlo by to nějak udělat, abych se mohl zase vrátit domů?“ „Samozřejmě, kdybys uhodl, jak se jmenuju, budeš volný a dostaneš pytlík peněz k tomu. Můžeš to zkusit třikrát.“

Šaňo předstíral zamyšlení a potom řekl: „Jmenuješ se Jura.“ „Ne,“ zasmál se čert. „Tak Jožin,“ zasmál se Šaňo. „Taky ne,“ zaradoval se čert. „Říkají ti Kleofáš.“ Když to řekl, dostal od čerta facku. Pak čert zmizel a zůstal po něm jen smrad a pytlík peněz.

Šaňo se vrátil domů a žil tam s mámou a tátou mnoho let v pohodě. A závěrečné ponaučení z tohoto příběhu: Když čert něco slíbí, vždy to udělá. Ne jako lidé.

Obsah

Jak sceli Janka vogólovat	5
Šochtla s kosiskem kmotró.....	9
Kódl na vizitě v rajský valdně	13
Štumédla u vasrmana.....	17
Špicová medicina.....	21
Kózelné krygl	23
Jak čertisko scel špilčit na gajgle.....	27
Pekelné šamstr	31
Šmémon Jura	35
Žgrd kaufman	39
Jak mázli Toncka do latě	43
Vo borcovi, co v peklisku hoknil.....	45
Vo shnilým prt'ákovi	47
Borec, keré gómal hantec fóglů.....	49
Nenažranec	53
Cunt vod kohóta	57
Vo dózně z čokla	59
Jak Tonka zmákla čurymuryfuk	63
Vo jedový maceše.....	65
O Jurášovi a Maryšce	67
Vo goldnový guli.....	71
Jak Anča helfla nuzačenkovi	73
Jak Šaňo přeflignil rohatýho.....	77

